

Salgının ve Krizin Esiri Olmayacağız
İSYANIMIZLA 1 MAYIS'TA ALANLARA!

POLİTİK-GÜNDEM / 3

Yeni Demokrasi

15 NİSAN-29 NİSAN 2021 ■ YIL: 4 ■ SAYI: 85 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK / 5

Kod 29 Patronların Saldırlarında Ne İlk Ne De Son

Yani sorun, Kod 29'un bütün bu suçları kapsamı, muğlak olması değil, Kod 29'un kendisidir. Patronun bunu kanıtlamadan, ortada somut bir veri olmadan işçiyi işten rahatça ispat gereği duymadan çıkarmasıdır. İşverenin hangi suçu işlediğine dair somut deliller olmalıdır. Onlarca işçi aynı anda Kod 29'dan çıkarılıp, sonra 'suç işlediler' demek gerçekçi değildir, başka niyetler içermektedir.

GÜNCEL / 6

Gergerlioğlu'nu Tutuklayanlar Kanlı Bir Geçmişten Geliyorlar

Bu olaydan hareketle bir kez daha bu türden saldırıların veya bu derecedeki saldırıların son yıllara ait olduğu ileri sürülmeye çalışıldı. Oysa egemen kliğin sorumluluğunu utanmazca üstlendiği, son beş yıldır yoğunlaşan pervasız saldırılar faşist diktatörlüğün kanlı tarihinin kısa bir özetinden ibarettir. Özellikle düzen içi muhalefet odaklarının sıkça vurguladığı gibi bu saldırı dalgası son dönemle sınırlı değildir.

sömürüye ve işsizliğe karşı

1 MAYIS'TA ALANLARA

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

kuruluş ve halkın iktidar için
mücadelesine önderlik

15

ANALİZ

yarı-sömürgeleşimin kaçınılmaz sonucu:
dış politikadaki "u" dönüşü üzerine -1

17

DÜNYA

emperyalist çekişme karadeniz'de
alevleniyor: abd-rusya gerilimi tirmanıyor

Hapishanelere Dönük Baskı ve Saldırlara Karşı Dayanışmayı Büyütelim!

Devletin siyasi tutsaklara yönelik baskıları pandemi döneminde artarak devam etti. Virüsün yayılmasını önlemek adına çeşitli haklar gasp edilmek istendi, edildi de. Dışarıdan içeriye virüs taşıyabileceği gerçeği, “basın-yayın kurumundan ilan almayan” (devrimci-demokrat ve yurtsever) gazetele- rin tutsaklara verilmemesine bahane oldu. Tutsakların dostları, ailesi ve yoldaşlarıyla ayda bir yüz yüze yaptığı -açık- görüşler, yine virüs bahane edilerek iptal edildi. Oysa ki tutsakları “izole etme çabası” devlet için yeni değildi. Bu izole etmek çabası F tipleri dayatmasının da kaynağıydı. Yani bu izole etme çabası koğuş sisteminden F tipi hapishane modeline geçilmesi için yapılan baskıların ve saldırıların kaynağıydı. Bu çaba devlet tarafından pandemi bahanesiyle hayata geçirilmek istendi.

Hapishane idareleri pandemiye yönetimlerini güçlendirmek için kullandı. Bununla birlikte, insan hakları örgütlerinin içeriyle temaslarının zayıflaması idarelerin tutsaklara dönük fiziki saldırılarını hayata geçirmesini kolaylaştırdı.

TEKİRDAĞ HAPİSHANESİ

Sık sık hak gasplarıyla gündeme gelen Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishanesi’nde tutsaklar kazanılmış hakların gasbedilmesine ve çıplak arama dayatmasına karşı suç duyurusunda bulundu.

Tutsaklar İbrahim Şahin, Taylan Turunç, Tayyar Eroğlu, Halil Şahin ve Mithat Tunç’un Tekirdağ Cumhuriyet Başsavcılığı’na yaptığı suç duyurusu hakkında “kovuşturmaya yer yoktur” denilerek takipsizlik kararı verildi.

Tutsaklar; pandeminin ardından daha fazla ihtiyaç haline gelen su

kullanımına “sıcak su 50, soğuk su 150 litre” kotası getirildiğini, hapishaneye girişlerde çıplak arama dayatmasında bulunduğu, tutsakların toplu bir şekilde karantinaya alındığını, kargo ve kitaplara sınırlama getirildiğini, devrimci-yurtsever basın ise hapishaneye 1 yıldır hiç alınmadığını ifade ettiler.

Bu hak gasplarına karşı hapishane idaresi hakkında suç duyurusunda bulunan tutsaklara, Tekirdağ Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından “Mesnetsiz ve soyut iddialar” yanıtı verildi.

ELAZIĞ HAPİSHANESİ

Geçtiğimiz günlerde Elazığ 2 No’lu Yüksek Güvenlikli Hapishanesi’de koğuşlara baskın yapan gardiyanlar, 3 tutsağı darp etti. Aileleriyle haftalık telefon görüşmesi yapan tutuklular, 60 yaşındaki hasta tutuklu Mahmut Çakmak’ın darp edildiğini ve vücudunda morluklar meydana geldiğini aktardı.

Gardiyanların, koronavirüs tedbirlerine uymayan gardiyanların, koğuş baskınlarını rutin hale getirdiği belirtildi.

Aileler, hak ihlallerine karşı hukuki yardım talebiyle İnsan Hakları Derneği’ne (İHD) başvuruda bulunacaklarını paylaştı.

DIYARBAKIR HAPİSHANESİ

Diyarbakır 1 Nolu Yüksek Güvenlikli Hapishanesi’nde tutulan Hamdusena

Ada, aile üyeleriyle yaptığı görüşme- de, kendisiyle birlikte birçok tutsağın çok sayıda gardiyan tarafından darp edildiğini aktardı. Ada’nın ablası Reşehat Ada, 5 Nisan’da hapishanede yaptığı görüşmeye ilişkin, “Kardeşim bizimle görüşmek için kapalı görüşe geldi, ancak elini telefona uzatamıyordu, elini kaldıramıyordu. Kolunda ve elinde morluklar vardı. Neler olup bittiği ile ilgili sorular sorduk, ancak hiçbir şekilde bilgi vermedi. Görüşme bittikten sonra cezaevi çıkışında bir annenin ağladığını gördüm. Gidip konuştuğumuzda anne, ‘20 tane gardiyan oğlum ve bazı tutuklulara saldırmışlar’ dedi. Daha sonra bu durumu avukata aktardık ve avukat kardeşimle görüşerek olayı doğruladı. Darptan sonra hastaneye götürmüşler ve hastane kendilerine darp raporu vermiş” ifadelerini kullandı.

Bu saldırılar da göstermektedir ki dışarıda faşizm aleni hale geldikçe devletin tutsaklara yönelik saldırıları da arttı. Tecrit politikası da bunun parçası olarak daha da güçlendi.

PKK lideri Abdullah Öcalan üzerinde süreklileşen tecridin sonlandırılması talebiyle, kendilerine yönelik salgın sürecinde artan hak ihlallerini de protesto amacıyla başlatılan süresiz-dönüşümlü açlık grevi sürdü. Gruplar halinde beşer gün boyunca sürdürülen eylem 138. günü geride bıraktı. Eylemin başladığı 27 Kasım 2020’den bu yana 100’den fazla hapishanede yayılan açlık grevinde binlerce tutsak yer aldı.

Pandemi sürecinde hapishanelerde derinleştirilmek istenen tecridin ve saldırıların kalıcı hale getirilmesine karşı tutsaklarla dayanışma büyütülmelidir. İçeriyle yani tutsaklarla kurabildiğimiz bağ bu izolasyonu parçalama, onlara dışarıyı taşıma çabasının uğraşı olarak görülmelidir. Devrimci-demokrat ve yurtsever sorumlulukları neticesinde dört duvar arasında tutulan ve düşünceleri de bu duvarlarla sınırlanmak istenen tutsakların mücadelesini sahiplenmek bu dönemde daha fazla önemli ve gereklidir.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1
i yeni_demokrasi1
t yeni_demokrasi1
y yenedemokrasi16.net
e yenedemokrasi gazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayıncılık Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6/3 Beyoğlu/İst İletişim: 0212 534 54 76 - yenedemokrasi gazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1. Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst - 0212 501 212 20

Salgının ve Krizin Esiri Olmayacağız İsyanımızla 1 Mayıs'ta Alanlara!

“Sorumlu hepimiziz...” Sağlık Bakanı Fahrettin Koca 12 Nisan akşamı salgının yayılmasındaki sorumluluk payını bu sözlerle paylaştırdı. “Tabii burada vatandaşlarımızın hassasiyeti çok önemli. Defaatle birçok tedbir açıklamamıza rağmen vatandaşlarımızın hala kapalı mekanlarda bu işlere hiç dikkat etmediğini...” belirten Tayyip Erdoğan ise öncesinden sorumlu olanları daha da daraltmıştı.

AKP-MHP faşist bloğu Mart 2020’de Türkiye’de başlayan salgın karşısında üç aşamalı bir süreç izlemiştir. Birinci aşama; sürekli ve durmaksızın vaka sayılarını gizleme, salgın gerçekliğini örtme aşamasıdır. Bu aşamada yalanlar bununla sınırlı değildir. Yerli ve milli aşılarda üretilmiş, ilaçlar bulunmuş, tüm dünyaya salgın için ekipman yardımları yapılmış (ki çoğu uluslararası standartlara uygun olmadığı için kullanılmamış ya da geri iade edilmiştir), sağlık sistemi dünyada birinci gelmiş, yine dünya salgını yönetme biçimimiz model olarak almıştı. İkinci aşama, salgınla mücadelede dünyada sürecin ilerlemesi ve Türkiye’de yalanların açığa çıkması ve daha sıkı tedbir süreci olmuştur. Bu tedbir sürecinde ise Türk Tabipler Birliği etrafı ve güçlü uyarıları yaptığı için “terörist ve vatan haini, kapatılması gereken bir haşere yuvası” olarak yaftalanmıştır. Alınmaya başlayan tedbirler ise patronların çıkarlarına uygun olarak düzenlenmiş, küçük esnafın batırılmasını sağlayacak, çalışanları salgın ile açıklık arasında tercih yapmaya zorlayan bir biçimde hayat bulmuştur. Bu aşama ekonomik krizin işçi sınıfı, emekçiler ve küçük esnaf cephesinde “pik” yapmasına neden olmuştur. Tam bir yıkım, yoksulluk ve sefalet sürecinin tırmanışı yaşanmıştır. Üçüncü aşama ise “lebalet” kongre salonları, edinilemeyen aşılarda, çökmüş bir eğitim sistemi ve nihayet artık salgının kontrolden çıkması ve dünyada nüfus oranla en fazla vaka sayısına sahip olma aşaması olmuştur.

Artık salgının denetime ve kontrole alınmayacağı, gerekli tedbirler için ekonomik koşulların uygun olmadığı, halkın “kurbanlık koyun” gibi enfekte olacağı zamanı beklemesinden başka çare olmadığı ve “şans yaver” gider mutant virüsler yayılmazsa salgının hızının azalacağı noktaya gelinmiştir. Tüm bunlar konunun uzmanı “bilim

insanları” ve dolaylı şekilde Sağlık Bakanının beyanlarıdır.

Kuşkusuz Kovid-19 salgını emperyalist-kapitalist sistemin halk düşmanı niteliğini tüm açıklığıyla ortaya sermiştir. Dünya halkları salgının pençesine atılmış, sağlık sistemi alınmayan tedbirler ve yetersizlikleriyle sermayenin karlılığına göre organize edilmiş yapısını açığa vurmuş, salgın halklar için ekonomik yıkım, yoksulluk ve sefalet getirmiştir. Salgın ve ekonomik kriz büyük tekeller ve patronlar için palazlanma fırsatı olurken ezilen halk

yiğınları için ölüm ve sefalet olmuştur. Alınan tüm tedbirler büyük bir sosyal yıkım, siyasal baskı zemini olarak kullanılmıştır. Gelir adaletsizliği ve uçurumu bu süreçte katlanmıştır. Bu, emperyalist-kapitalist sistemin ve ona bağlı-bağımlı tüm zincirin halkaları için geçerlidir.

Salgın endişesi ve korkusu ile baskılanan, sosyal bunalıma sürüklenen, ekonomik krizin faturasını ödeyen emekçiler olurken, emperyalist-kapitalist sistem üretime tam hız devam etmiş, savaş kışkırtıcılığından geri durmamış, askeri saldırganlık ve pazar savaşlarından geri adım atmamıştır. Doğu Avrupa’dan Ortadoğu’ya, Afrika’dan Kafkasya’ya kadar askeri saldırılar, gerginlikler, savaş tatbikatları, emperyalist gövde gösterileri eksik olmamıştır. Durgun ve sakin sokaklar, meydanlar ve şehirler salgına tedbir olarak düşünülürken savaş ve saldırganlıkta binlerce insan katledilmiştir.

Ezilen halk yiğınlarının salgın ve ekonomik krizle, emperyalistler arası yıkıcı rekabetle, her ülkede yaşanan politik krizlerle çelişkileri tahammül edilemez noktaya tırmanmıştır. Bu

çelişkilerini kuşkusuz halk yiğınları harekete çevirmektedir. Salgın ve buna paralel halkı terbiye etmeyi de içeren tedbir politikaları öfke ve tepkiyi dizginleyememektedir. Dünyanın her köşesinde ekonomik ve politik baskıya, kadın cinayetleri ve hak gasplarına, yeni polis yasaları ve tutarsız tedbir politikalarına, ulusal baskı ve emperyalist saldırganlığa karşı sokaklar, meydanlar ve savaş mevzileri hareketlidir. Kitlelerin öfkelerini ne devlet sopası ne de salgın dizginleyememektedir. Bu tepkinin 1 Mayıs’ta

da tüm engellemelere rağmen açığa çıkma arayışı içinde olacağını belirtmek gerekir.

1 Mayıs uluslararası işçi sınıfının, emekçilerin ve tüm ezilen kesimlerin birlik, mücadele günüdür. Ülkemizde 1 Mayıs kanlı bir tarihe, keskin bir mücadele sürecine dayanmaktadır. Bu açıdan herhangi bir gün, sadece dayanışma ve taleplerin dillendirildiği bir sembol değildir. İşçi sınıfı, emekçilerin yürüttüğü mücadelenin en anlamlı ve görkemli günüdür. 1 Mayıs’a salgının yarattığı ağır şartlarda, artık ekonominin iflas verdiği koşullarda, Türk şovenizmiyle desteklenen askeri saldırganlığın ve işgallerin ve tüm toplum kesimlerine topyekün saldırının yaşandığı politik zeminde ve ABD-Rusya arasında Ukrayna krizinin baş gösterdiği ve ABD savaş gemilerinin boğazdan Karadeniz’e çıkartma yapacağı bir süreçte gidiyoruz. Bu süreç egemenler arası çelişkilerin büyüdüğü ve politik-ekonomik krize çarpan etkisi yaratan ve faşist bloklar arasında güç arayışlarının büyüdüğü bir süreçtir. Montrö tartışması, darbe yaygarası, Merkez Bankası rezervlerinin sıfırı tükettiği ve hesap alınmak

istendiği bir boğazlaşma söz konusudur. Bunun yanında ezilenler cephesinde topyekün saldırı dalgasına karşı işçilerin, Kürt ulusunun, kadınların ve öğrenci gençliğin sokakları terk etmediği, iflas bayrağı çeken esnafın günün tepkisini açığa vurduğu, anlamlı ama dağınık bir hareketin varlığı söz konusudur.

Salgın için alınmayan tedbirlerin şimdi 1 Mayıs için alınmaya çalışıldığı, salgının yaygınlaşmasının bu tedbire meşruiyet için kullanıldığı bir saldırganlık söz konusudur. 1 Mayıs’ın AKP-MHP faşist bloğu tarafından salgın gerekçesiyle yasaklanması gündemdedir. Ancak daha da önce DİSK, KESK, TBB, TMMOB’un bu noktada ön aldığı, “halk sağlığı” gerekçesiyle uysal ve uyumlu “sorumluluk”larını anımsadıklarını görüyoruz. Bu dörtlü şimdiden 1 Mayıs’ı “online” kutlama kararı açıklamıştır. Halk sağlığı için, alınmayan tedbirlere karşı sadece halkı bilinçlendirmek ve bilgilendirmek değil harekete geçirmek, baskı uygulamak ve bu gerekçeyle mücadeleyi yükseltme görevini olabildiğince gevşek yapan bu kurumlar, 1 Mayıs’ta “sorumluluk”larını anımsayıp faşizm için kolaylaştırıcı bir rol üstlenmişlerdir.

1 Mayıs meydanlarda, alanlarda, sokaklarda ve işçi-emekçilerin zorunlu olarak üretimi sürüldüğü her yerde olacaktır, olmak zorundadır. Halk sağlığı patronların çıkarları, faşizmin mitingleri, kongrelerinde yok sayılıp, işçi ve emekçilerin tarihsel mücadele günlerinde anımsanmaktadır. Her yer değil; sokaklar, meydanlar, mahalleler, üretim alanları 1 Mayıs kutlamaları ve kavga günü için vardır. “Her yer 1 Mayıs” sloganı karantina ve tedbir adı altında yasakları ve ruhu boşaltılmış online etkinliklerinin meşrulaştırılmasıdır, bu yetmez ille de sokaklar, meydanlar, mahalleler, üretim alanlarında 1 Mayıs şiarı olmalıdır. Eşitsiz ve adaletsiz tedbirleri, salgının ve ekonomik krizin gerçek sorumlusu olan faşizme, kadın cinayetlerinin azmettiricisi ataerkiye, tüm politik-ekonomik hakları gasp eden sisteme, Kürt ulusuna yönelik imha ve işgal saldırılarına, emperyalist savaş kışkırtıcılığının gönüllü uşağı Türk hakim sınıflarına, meydanlarda ve sokaklarda biriken öfke ve tepkiyi örgütleyerek 1 Mayıs’a hazırlanalım.

"Emeğimiz ve özgürlüğümüz için 1 Mayıs'ta meydanlara!"

HABER MERKEZİ- İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'a giderken, 1 Mayıs Platformu'nun çağrısıyla Kadıköy'de eylem düzenlendi.

1 Mayıs Platformu, İstanbul'da yaptığı açıklama ile "Emeğimiz ve özgürlüğümüz için 1 Mayıs'ta meydanlara!" dedi. Basın açıklamasında, işçi sınıfına yönelik güncel saldırılar aktarılırken "1 Mayıs'a ekonomik krizin üstüne gelen pandemi ile egemenlerin işçi-emekçilere, halka ödediği ağır bir fatura ile giriyoruz" denildi. Bütün saldırılara rağmen direnişin de devam ettiği belirtilen açıklamada şu ifadeler yer verildi:

"Pandeminin ilk dönemlerindeki belirsizliğin yarattığı şaşkınlık nedeni ile sokaklara çıkılmamasına da açlık ya da hastalık tercihi ile çalışmaya zorlanan emekçiler, pandemi ile katmerlenen ekonomik krizin yarattığı tahribata karşı sokaklara çıkmaya, örgütlenmeye, direnişe geçmeye başladılar. Simbo, Baldur, SML, PTT, Migros, Cargill

DÖHLER ve daha fazlası hala direniştedir. Marketlerde, inşaatlarda, madenlerde ve işçi sınıfının hayat verdiği her yerde işçiler dirençle örgütleniyor."

"Şimdi, topyekûn saldırıya karşı, direniş odaklarının, 1 Mayıs'ı, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma gününü, emek cephesinin güçlü ortak bir yanıtı olarak örgütlemesi çok önemlidir. Saray kendi koyduğu yasaklara uymazken, ne 1 Mayıs meydanı olan

Taksim'in keyfi bir şekilde yasaklanması ne de hafta sonuna denk gelen 1 Mayıs'ın keyfi bir şekilde engellenmesi kabul edilemez."

Açıklamada talepler şu şekilde sıralandı:

"Herkes güvenceli iş, güvenceli yaşam!"

Kod 29 işçilerin değil patronların ahlaksızlığıdır, Kod 29 yasaklansın!

Ücretsiz izin derhal yasaklansın.

Kısa çalışma ödeneği değil tam maaş Esnek çalışmaya hayır.

Taşeron sistemi yasaklansın

Covid-19 işçi sınıfı hastalığıdır!

Covid-19 meslek hastalığı sayılsın!

İş cinayetlerine son!

Sermaye düzenine son!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Taksim 1 Mayıs Meydanı emekçilerindir!

İstanbul Sözleşmesi fesih kararı geri çekilsin, sözleşme etkin uygulansın!

Kadın cinayetleri politiktir.

Kanal İstanbul projesi iptal edilsin!

Boğaziçi direnişi, hepimizin direnişidir, hepimiz Boğaziçiliyiz!

Halklara ve inançlara eşitlik ve özgürlük!"

Eylem boyunca "Yaşasın 1 Mayıs", "Faşizme karşı omuz omuza", "Kurtuluş yok tek başına ya hep ya hiç birimiz", "Kod 29 yasaklansın", "İşçiler birleşin sömürüye son" sloganları atıldı.

İİŞŞP: Her yerde birleşik 1 Mayıs!

HABER MERKEZİ- Platformu yaklaşan 1 Mayıs'a dair çevrimiçi bir basın toplantısı düzenleyerek "Her yerde birleşik 1 Mayıs" çağrısı yaptı.

Platform adına açıklamayı dönem sözcüsü Banu Tuna okudu. Açıklamada, 1 yılı aşan pandemide işçi sınıfının hiçbir talebinin karşılanmadığı ifade edilirken yüz binlerce işçinin Kod 29 bahanesiyle işten atıldığı vurgulandı.

'BİRLEŞİK VE GÜÇLÜ 1 MAYIS'IN ÖRGÜTLENMESİ ÇAĞRISI YAPIYORUZ'

"Şimdi ise görüyor ve izliyoruz ki

işçi sınıfı düşük ücret ve güvencesiz çalışma koşullarının en dibine doğru itilmek istenmektedir. Bu tablo kimse tarafından kabul edilmemekte ve tek tek işyerlerin den Kod29 zulmüne ve işten atmalara, ücretsiz izinlere karşı sesler çıkmaktadır. Milyonlarca işçinin çalışırken ölmek istemiyoruz haykırışı ise güçlü ve birleşik bir mücadele biçiminde olmadığı için boğuntuya geliyor." denilen açıklamada işçi konfederasyonlarına güçlü ve birleşik 1 Mayıs örgütlenme çağrısı yapıldı.sın", "İşçiler birleşin sömürüye son" sloganları atıldı.

1 Mayıs Gebze'de 30 Nisan'da kutlanacak

HABER MERKEZİ- 1 Mayıs yaklaşırken sendikalar önlerine koydukları eylem takvimlerini açıklamaya devam ediyor.

Gebze Sendikalar Birliği bileşenleri, 1 Mayıs Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü mitingini, Covid-19 pandemisi sebebiyle uygulanan hafta sonu sokağa çıkma kısıtlaması dolayısıyla 30 Nisan Cuma düzenleme kararı aldı.

Türkiye'de '89 Bahar Eylemleri ile birlikte kurulan sendika birlikleri arasında yer edinen, o tarihte kurulup bugüne kadar varlığını koruyan tek sendikal birlik olan Gebze Sendikalar Birliği, bu yıl da 1 Mayıs'ı alanda kutlamaya kararlı.

Konuya dair düzenlenen toplantıda bu yıl 1 Mayıs'ın cumartesi gününe

denk geldiği ve hafta sonu sokağa çıkma kısıtlaması olduğu belirtildi.

Mitingin 30 Nisan Cuma günü gerçekleşmesi kararı alındı. Yasal başvurunun da 30 Nisan için yapılması kararlaştırıldı.

Birlik, ay sonuna kadar bildiri ve el ilanlarıyla gerek işyerleri gerekse merkezi yerlerde duyurular yapacak.

"KOD 29"

Patronların Saldırılarında Ne İlk Ne De Son

Aralık 2019'da ortaya çıkan COVID-19 adı verilen corona virüsün tüm dünyaya hızla yayılması ile birlikte Türkiye'de de hayat durma noktasına gelmiş, birçok iş yeri geçici olarak kapanmış, bazı iş yerlerinde uzaktan çalışma ve kısa çalışma ödeneği uygulamaları başlamıştır. Bazı işyerleri de ücretsiz izin uygulamasına geçmiştir. Ancak çoğunluğun çalıştırıldığı fabrikalarda çalışma hayatı devam etmiştir.

Bu süreçte işten çıkarma "ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller ve benzeri sebepler" dışında yasaklanmış, ancak ücretsiz izin, sendikal örgütlenme, grev toplu iş sözleşmesi gibi pek çok konuda yasaklar getirilmiştir. Böylece patronun iscivi tek ta-

dirgesi ile ve kod numarası işaretleyerek bildirmek zorundadır.

Kod 29; işçinin İş Kanunu'nun 25. Maddesinin birinci fıkrasının II numaralı bendinde belirtilen "ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller ve benzeri sebepler" gerekçesiyle iş akdinin feshedildiğini göstermektedir. Patron işten çıkarmanın yasak olduğu bu dönemde bu maddeyi dilediğince kullanmaktadır. İşten çıkarılan işçi SGK'ya Kod 29 ile bildirildiğinden işsizlik ödeneğinden de faydalanamıyor. Dahası Kod 29 ile işten çıkarılan işçi kıdem tazminatı, ihbar tazminatı ve işsizlik ödeneğine de hak kazanmamaktadır. Bu kod ile işten çıkarılan işçi yeniden iş ararken de bu kodla karşılaşmaktadır. Patronlar iscive

nelere dönüşen fabrikalarda yıllardır mücadelelerle kazanılmış haklar bası ve şiddet ile gasp edilmek istenmektedir.

SGK'nın pandemi döneminde işçilere karşı patronların elinde bir silaha dönüşen Kod 29'a dair yaptığı açıklamada bir düzenlemeden bahsedildi. SGK'nın açıklamasında yeni düzenlemeye dair "Birbirinden farklı fesih nedenlerinin tamamının aynı kod (Kod 29) ile bildirimini çalışma hayatında belirsizliklere yol açtığı görülmesi üzerine SGK genelgesinde yapılan değişikliklerle ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan hallerin tamamı için ayrı ayrı kodlar belirlenmiştir" denildi.

Açıklamada ayrıca "Fesih kısıtından önceki dönemde aylık ortalama 17 bin çalışanın işten ayrılış nedeni 'Kod 29' olarak bildirilmiş iken fesih kısıtından sonraki dönemde bu sayı daha düşük olup aylık ortalama 15 bin kişidir" iddiası öne sürüldü.

Şunu net olarak söyleyebiliriz ki sahadan gelen bilgiler, yani gerçekler, sendikaların araştırmaları SGK verilerinin gerçeği yansıtmadığını göstermektedir. DİSK-AR bile son raporunda Bilgi Edinme Yasası'ndan yararlanarak bu verilere ulaştı. Bu verilere göre 2020 yılında, pandemi döneminde Kod 29 ile işten atmaların yüzde 70 arttı. Kaldı ki işten çıkarma yasağı ile bu veride sıfır olmasa da gözle görülür bir düşüşün olması gerekirdi. Öyle olmadı, işten çıkarma yasağını delen Kod 29 tek madde olarak işlev gördü, gerçeklere dayanmadan işçiler işten çıkarıldı.

KOD İSİMLERİNİN DEĞİŞİKLİĞİ DEĞİL, DENETLEME, YAPTIRIM VE ZİHNİYET DEĞİŞİKLİĞİ GEREK

SGK şimdi yeni 9 Kod getirdi; ama aslında değişen hiçbir şey yok. İşçiler nezdinde kod numarasının ne olduğu, sayısı önemli değil. "Ahlak ve iyi niyet kuralları" çerçevesinde patron beyanına göre işlem yapıldıkça değişen hiçbir şey olmayacak. İşveren "küfretti", "hırsızlık yaptı", "bana karşı geldi", "iş aksattı" gibi nedenlerle "işten çıkardım" dediğinde bunun ön araştırması yapılmadığı koşullarda durum değişmeyecektir. Sadece işçi meşhur Kod 29'dan değil de Kod 49'dan ya da Kod X'den çıkarılacak.

Kod 29'la fesih için patronun haklı bir neden göstermesi zorunludur; eğer

"Bu nedenlerden birini göstermediği takdirde böyle bir işlem yapamaz" denirse kısmen anlamlı bir değişiklik yapılmış olur. Burada esas mesele patronun hiçbir maliyete katlanmadan işçiyi işten çıkarması ve ilgili kodun ispatının olup olmamasıdır.

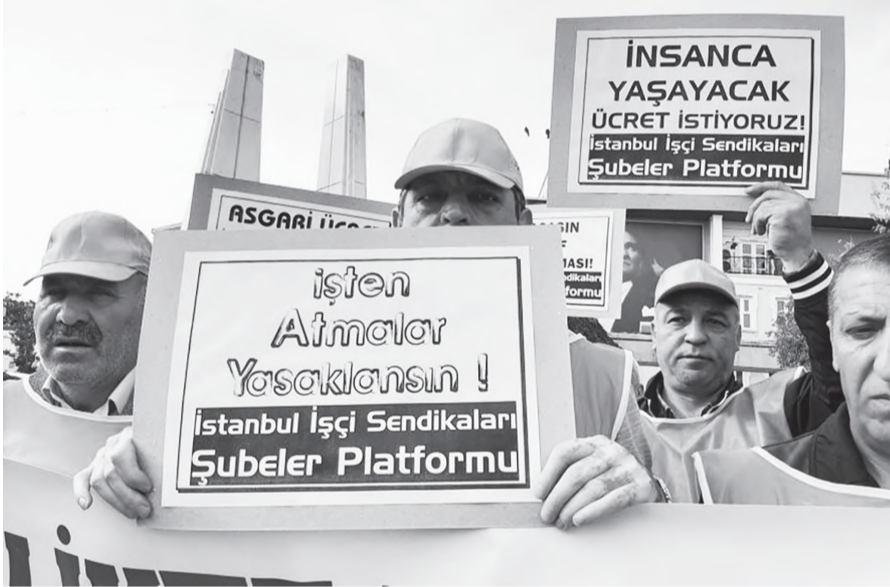
Ayrıca SGK ilgili kodların gerçekliğini tarafsızca denetleyecek midir? Haksız ve yalan beyanda bulunan patrona bir yaptırım uygulayacak ve işçinin mağduriyeti yıllarca süren mahkemelere bırakılmadan giderilecek midir? Can alıcı asıl noktalar bunlardır.

Yani sorun, Kod 29'un bütün bu suçları kapsamı, muğlak olması değil, Kod 29'un kendisidir. Patronun bunu kanıtlamadan, ortada somut bir veri olmadan işçiyi işten rahatça ispat gereği duymadan çıkarmasıdır.

İşverenin hangi suçu işlediğine dair somut deliller olmalıdır. Onlarca işçi aynı anda Kod 29'dan çıkarılıp, sonra 'suç işlediler' demek gerçekçi değildir, başka niyetler içermektedir. SGK Kod 29'u parçalayarak aslında patronun işi kolaylaştırılıyor. Kod 29'la işten atılan işçiler genelde sendikalaştıkları, hak aradıkları, patrona veya idari kesime kimi konularda itiraz ettikleri, keyfi uygulamalara karşı çıktıkları, patrona karşı asilik yaptıkları için işten çıkarılmış işçilerdir. Kod 29 ile gizlenen yoğun sömürü, baskı ve buna karşı öfkedir.

Kod 29'a dair yeni düzenleme işçilerin lehine değildir ve kalıcıdır. Yeni düzenlemeyle işten çıkarma gerekçelerine dair detaylandırma, yeni kodlar, yeniden iş bulma bakımından işçilerin aleyhine sonuç doğuracaktır.

İşçinin işten çıkarılması, ispat yükümlülüğü patrona olma koşuluyla, işten çıkarılma gerekçesine bağlı olarak adli ya da idari (mahkeme kararı ya da iş müfettişi incelemesi) işlem sonucu gerçekleşmelidir. İsnat edilen suça bağlı olarak, adli ya da idari işlem sonuçlanana kadar işçinin iş akdi ancak askıya alınabilmelidir. İşten atılma gerekçesinin ispat edilememesi halinde, işçinin geçmişe dönük alacakları ödenmelidir. Tazminatsız işten atılma yasaklanmalıdır. Kıdem tazminatı işçinin biriken ücretinin parçasıdır. Bu nedenle, gerekçesi ne olursa olsun işçinin birikmiş gelirine el konulması açık bir GASPTIR kesinlikle kabul edilemez.

raflı olarak ücretsiz izne çıkarabilmesi mümkün olabilirken işçinin iş akdini ücretsiz izne dayanarak feshetmesi yasaklanmıştır. Ücretsiz izne ayrılan işçi günlük 39 TL ile sadaka niteliğinde bir ödemeye mahkûm edilmiştir. Bu sayede patrona ait işletme riski ücretsiz izin avantajıyla işçiye yüklenbilir duruma gelmiştir. Bu uygulamanın mağduru tabii ki emekçiler olmaktadır.

Pandemi nedeniyle patronun iş yerini çalıştırmaya devam etmesi serbest, ancak işçinin tüm hakları yasaklı! Patron para kazanmaya devam edecek işçi uğradığı haksızlıklara karşı hiçbir şey yapamayacak. Pandemi ile birlik birçok patron bunu fırsat bilerek ücretsiz izin uygulamasına geçmiş, ilerleyen aşamada işten çıkarmalar da başlamıştır. İşten çıkarma yasak olduğundan patronlar "ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller ve benzeri sebepler" gerekçesine dayanmaktadır. Patron işten çıkarma işlemini 10 gün içerisinde, SGK'ya işten ayrılış bil-

kuşuyla yaklaşmakta, işçi ahlaksız olmadığını ispatlamaya çalışmaktadır. Bunun kadınlar açısından ayrıca sıkıntılara neden olduğu rahatlıkla tahmin edilebilir; Kod 29 ile "ahlak" hakkında yargı oluşturulan kadınların yaşamakta oldukları ağır toplumsal baskılara böylece bir yenisi eklenmektedir.

Pandemi sürecinde kadınların maruz kaldıkları mobbing, taciz ve ayrımcılıkta artış olmuş, Kod 29 uygulaması ile kadınlar zaten altında ezildikleri toplumsal baskının en bilindik olanına, "ahlaksız görülmeye" veya "ahlaksız" ilan edilmeye maruz kalmışlardır. İşten çıkarılmaları yargı kararlarıyla haksız bulunan kadınların bu kararlara rağmen kendilerini yenilmiş hissetmeleri "ahlaksızlıkla" suçlanmanın kadın açısından ne demek olduğunu ortaya sermektedir. 2020 yılında kod 29 nedeniyle işten çıkarılan 176 bin 662 kişiden 34 bin 14'i kadındı...

Pandemi süreci ile birlikte hapishane-

Gergerlioğlu'nu Tutuklayanlar Kanlı Bir Geçmişten Geliyorlar

HDP Kocaeli milletvekili Ömer Gergeroğlu'nun milletvekilliği internet üzerinden paylaştığı bir haber nedeniyle düşürüldü. Gergeroğlu milletvekilliğinin sağladığı olanakların ender kullanılma biçimlerinden biri olan bu teşhir çalışmalarında ısrarlı, kararlı ve etkili bir figür olarak öne çıkıyordu. Demokrasinin sürekli kesintilere uğramasıyla ünlü faşist düzen bugün içinde debelendiği çeşitli zorluklar nedeniyle en basit ve aslında olabildiğince sınırlı etkiye sahip olacak bu teşhir çalışmalarına dahi dayanacak yetenekten yoksun olduğunu Gergeroğlu'na yönelik saldırıyla ortaya koydu. Hiç kuşkusuz bir milletvekiline karşı gerçekleşen bu saldırı söz söyleme hakkının ülkemizde ilk kez veya bu derecede bir saldırıya uğraması değildir. Demokrasinin en bilindik ilkelerinin dahi esasta hayata geçirilemediği bir ülkedir bu ülke. Bugün özel olan ise bir milletvekilinin sadece bir haber

paylaşımı yapmış olması nedeniyle azledilmesidir. Seçilmiş biri olmadık bir yargı kararının sonucunda temsil hakkını yitirmiştir. Bu uygulamanın olabilecek en pervasız biçimde hayata geçmesi de cabasıdır ve bir gözdağından başka bir şey değildir.

Bu olaydan hareketle bir kez daha bu türden saldırıların veya bu derecedeki saldırıların son yıllara ait olduğu ileri sürülmeye çalışıldı. Oysa egemen kliğin sorumluluğunu utanmazca üstlendiği, son beş yıldır yoğunlaşan pervasız saldırılar faşist diktatörlüğün kanlı tarihinin kısa bir özetinden ibarettir. İddia edildiği, sadece bu kliğin iktidarına tanık olmuş jenerasyonun inandığı ya da özellikle düzen içi muhalefet odaklarının sıkça vurguladığı gibi bu saldırı dalgası son dönemle sınırlı değildir. Bu düzen zayıf bir burjuvazinin ve feodal artıkların düzeni olmakla kanlı bir geçmişe sahiptir ve kaçınılmaz olarak bugünleri de kanlı olmaktadır; geleceğe de arkasında kanlı izler bırakarak yürümeye "mecburdur"!

Bugün olan geçmişte de zaman zaman türden saldırıların artması, pervasızlaşmasıdır, gemin aza alınmasıdır. Bu saldırganlığın kaynağı olarak kabul edilen "Cum-

hur-Başkanlığı" sisteminin kimi "itirazlar"ına rağmen burjuva kliklerin mutabakatıyla biçimlendiği artık bir sır değildir. Faşist diktatörlük bir yandan krizlere gebe geleceğe "hazırlanmış", diğer yandan halk kitlelerinin sistem içinde tutulmasının yolu "bulunmuştur". Egemen klikler için önemli olan diktatörlüğün geleceği, sömürü sisteminin güvencesi

olan devletin bekasıdır. Aralarındaki rol paylaşımı dalaşları içermekle beraber faşist diktatörlüğün devamlılığını sağlamaya, halk kitlelerinin üzerine basarak güçlenmeye yöneliktir. Zira "iktidar" ancak ayakta kalmayı "başarmış" faşist diktatörlükle mümkündür. Rol paylaşımını reddeden klik kaptan köşkünde oturan klik tarafından hedef alınarak "cezalandırılabilir"dir.

Son dönemde artan saldırılarda hâkim kliğin, itirazlarını yoğunlaştırmış düzen içi muhalefete duyduğu öfkenin de bir katkısı olduğu anlaşılmalıdır. Sadakatinden şüphe edilmeyecek klikler AKP/MHP faşist bloğu tarafından sıklıkla hedef tahtasına oturtulmaktadır. Buna rağmen Kürt ulusal mücadelesine duyulan düşmanlık hiçbir dalaşın gölgeleyemediği yapıstırıcı etkiye sahiptir. Katledilenler, gözaltına alınanlar, tutuklananlar rakam rakam açıklanarak Kürtlerin ulusal varlığına düşmanlıkta eline su dökülemeyeceğini ispat etmeye girişen AKP-MHP kliği diğer klikleri sıklıkla test etmekte, ayrıca hizaya sokmaya çalışmaktadır.

Kürt ulusunun kazanımları her defasında daha boyutlu bir saldırıyla son-

landırılmak istenmektedir. Gare'de fiyaskoya dönüşen operasyonun ke-fesi HDP'ye kapatma sopası kaldırılarak, Ömer Faruk Gergerlioğlu'nun vekilliği düşürülerek, yeni fezlekeler ve yasaklılar listesi hazırlanarak, askeri ve siyasi operasyonlara, gözaltı ve tutuklamalara aralıksız devam edilerek, İstanbul Sözleşmesi'nden çekilerek doldurulmaya çalışılmak-

"adalet nöbeti" tutarak protesto eden Gergerlioğlu yaka paça gözaltına alınmış, ardından serbest bırakılmış, sonra da "ceza"nın infazı için "teslim ol" çağrısı yapılmış, "demokrasinin kalbi" diye övülen meclis çatısı altında başlayan saldırı evde sürmüştür. Faşist diktatörlük çektiği kuyruk acısının hesabını Gergerlioğlu'nun meclis kürsüsünden teşhir ettiği işkenceci polisler eliyle görmüştür.

Ömer Faruk Gergerlioğlu'nun hedef tahtasına oturtulmasının sosyal medya üzerinden yaptığı paylaşımından kaynaklandığını söylemek meselenin fazlasıyla uzağına düşmektir. Bunun başlıca nedeni faşist diktatörlüğü, sistematik biçimde işlediği suçlarla ilgili teşhir etmesidir. Gergerlioğlu'nun çıplak arama işkencesiyle ilgili oluşturduğu kamuoyu, hapishanelerde yaşanan hak ihalleri ve hasta tutsakların taleplerini gündemleştiren çalışmaları hedef tahtasına konulmasına yetmiş, demokratik siyasete ayar vermenin, halka korku salmanın, sindirmenin ve susturmanın aracı olarak kullanılmaya çalışılmıştır.

KAZANMAYA KİLİTLENELİM!

Her şey sözde parlamentonun çatısı altında gerçekleşmiş, göstermelik yargılamalarla vekillikler düşürülmüş, meclis ile hapishanenin arasındaki mesafe kısalmıştır. Dokunulmazlıkları olanlara "dokunan", işkence seanslarından geçirerek hapishaneye koyan faşist diktatörlük işçi ve emekçi yığınlara, bir bütün ezilenlere "esaslı" gözdağı ve korku salmıştır. Ancak hesaplar beklenmeyen sonuçlar yaratmıştır. Hiçbir saldırı sessizlikle karşılanmamış, diz çöküp aman dilenmemiştir. 8 Mart'ta, Newroz'da faşist diktatörlüğe beklenmediği yanıtlar verilmiştir. Halk gençliğinin mücadelesi, kadınların sokakları zapt eden direnişi, Kürt hakkının Newroz ateşi işçi sınıfının kararlı mücadelesiyle birleşecektir. Saldırıları daha güçlü yanıt olmanın yolu örgütlü ve militan mücadeleyi yükseltmekten, kazanmayı hedefleyen rotaya kilitlenmekten geçecektir.

tadır. Anlaşılan o ki Gare'yle umulan zafer coşkudan yoksun biçimde yoluna devam edecektir.

"DEMOKRASİ'NİN KALBİNDE" HDP'YE YER YOK!

Ekonomik ve siyasi kriz sadece hâkim sınıf kliğinin değil bütün burjuva kliklerin ipliğini pazara çıkarmıştır. CHP, dokunulmazlıkların kaldırılmasından işgal tezkerelerine kadar ihtiyaç duyulan her zamanda egemen kliğe destek vermiş, İYİP süre avını destekleyeceğini peşinen ilan etmiştir. "Demokrasinin kalbinde" HDP istenmektedir. Burjuva klikler "seçimle gelen seçimle gider" hakkını egemenlerden başkasına tanımamaya "güçlendirilmiş parlamenter sistem"le halka ne vadettiklerini açık seçik göstermiş oldular. HDP şimdilik kapatılmasa da fezlekelerle, düşürülen vekilliklerle, siyaset yasağı, gözaltı ve tutuklamalarla fiili olarak kapatılmaktadır. Demokratik siyaset kanalları bugüne kadarki saldırılara yenileri eklenerek tıkanmaya çalışılmaktadır.

Gergerlioğlu'nun vekilliğinin düşürülmesini takip eden günler saldırıların süreceğinin göstergesidir. Vekilliğinin gasp edilmesini mecliste

Ataerkil Saldırlara Karşı, Kurtuluşumuz İçin; 1 Mayıs'ta Alanlara!

19 Mart'ta, bir gece yarısı kararname ile "İstanbul Sözleşmesi"nin feshedilmesi ile kadınlar sokaklarda kazanılmış haklarının gasp edilmesine karşı ses yükseltirken, kayyum rektör atamalarına karşı gençliğin, "Özerk, Demokratik Üniversite" talebini içeren direnişi sürerken, LGBTİ+'lara yönelik saldırılar artarken, binlerce çocuk cinsel saldırıya uğrarken, Kürt ulusunun mücadelesi dört bir yandan kuşatılıp çöktürülmeye çalışılırken, sınıfın öfkesi patlayacak olanaklarını ararken, Kod-29 saldırısı başta olmak üzere işsizlik, açlık ve yoksulluğa karşı, sendika hakkının engellenmesi ve örgütlenme hakkının yok edilmesine karşı, işçilerin direnişleri sürerken işçi ve emekçilerin "Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü" olan 1 Mayıs'ta kadınların sözü ne olmalı, kadınlar ne yapmalıdır? Kadın ve erkek arasındaki çelişkide bir cinsin diğer cins üzerindeki baskı ve sömürüsüne dayanan, ataerkil bu sitemde çok çeşitli sorular gündeme gelmekte, sınıf mücadelesi içerisinde cinsiyet kimliği çelişkileri, çok çeşitli sorunları açığa çıkarmaktadır. Kadın kurtuluş mücadelesi nedir? Kadın özgürlük mücadelesinin sınıf mücadelesi ile ilişkisi var mıdır? Kadınlar, her gün en yakınlarındaki erkekler tarafından öldürülürken, sınıf kardeşleri başta olmak üzere sınıfın çeşitli katmanlarındaki tüm erkekler tarafından saldırıya uğrayıp, katledilirken sınıf dayanışması nasıl inşa edilecek, kadınlar bu mücadelede nasıl yer alacaktır? vb. birçok çelişkiyi barındıran olgular kadın hareketleri içerisinde sık sık sorulan sorular olarak karşımıza çıkmaktadır.

Herkesin malumu, cinsiyet eşitsizliği erkek egemen anlayışla geliştiriliyor ve sistemin temel dayanaklarından biri haline getiriliyor. 2021 1 Mayıs'ına hazırlanırken Demokratik Halk Devrimi mücadelesi içerisinde üzerinde durmamız gereken çok önemli sorunlar da yukarıda ifade ettiğimiz gibi karşımızda duruyor. Cinsiyet poli-

tikası ezilen cinsin esas siyasal alanı haline ge(tiri)lirken diğer politik gündemlerle kadınların sorunlarını/taleplerini içeren gündemler arasında buluşma ve birleşme sorunlarını da açığa çıkıyor. Yaygın olan "kadınlar kadın politikası üretsin", "kadınlar kadın alanında çalışma yürütsün" daha ileri giderek "aslında kadınlar

politika üretmekten çok erkek egemen anlayışla belirlenmiş cinsiyet politikalarını yaşama geçirsin" yaklaşımı çeşitli biçimlerde varlık gösteriyor. "1 Mayıs işçilerin", "8 Mart kadınların", "6 Kasım gençlerin" "21 Mart Kürtlerin" vb. kodlar bir bütün olarak sınıf mücadelesinde kimi sorunlu bir kavrayış ve bilincin oluşmasına da kapıyı aralıyor.

Elbette sorunu yaşayan esas kesimlerin o sorun merkezli mücadelenin de esas özneleri haline getirilmesi ve devrimci politikanın bu ekseninde şekillenmesi olmazsa olmazdır. Yani kitleler sorunları etrafında örgütlenerek harekete geçirilmelidir. Ancak tüm bu sorun, çelişki ve olguların birbiriyle ilişkileri bu bağlamda mücadelenin ortak çıkarlar ve ortak düşman olgularında buluşması, sistemin azgın saldırılarına maruz kalan, hakları gasp edilen, emeği, kimliği, bedeni sömürülen tüm ezilenlerin ortak bir zeminde buluşması da devrimci politikanın başarı kıstası yani bir başka olmazsa olmazımızdır.

Kadınların eşitlik ve özgürlük talepleri ne tekil vicdanlara ne burjuva

feodal düzenin insafına ne de erkek egemen devletlerin göstermelik yasalara terk edilmemelidir. Kadınlar, kendilerini özgürlük ve kurtuluşa götürecektir ideolojik, politik, örgütsel ve askeri silahları kuşanarak sorunun kaynağına yönelen eylemin öznesi haline getirilmelidir. Bunun için kadınlar yaşamın ve mücadelenin

meyen "kadınlar göğün yarısıdır" şiarını mücadele ve direnişin yarısı olma eylemine dönüştürmeli dünden daha ileri bir bilinçle kadınları parçası oldukları işçi sınıfının tarihsel kavga gününe tüm renkleriyle katmak için özgün politika ile çağrılarımızı ekin hale getirmeli kadın kitleleriyle bütünleşeceğimiz çalışma olanaklarımızı zorlamalı, bir sonraki pratiğimizin bir önceki pratiğimizi aştığı cüretli adımlarımızı sıklaştırmalı ve hızlandırmalıyız.

Kadınların üretime katılımı, fırsat eşitliği, eğitim ve sağlık gibi haklardan yoksun bırakılması, politik mücadelenin dışına itilirken sömürünün küçük yuvaları olan aile içine hapsedilmesine karşı, emeğinin, kimliğinin, bedenin sömürüsüne karşı, ikinci cins olmasından doğan eşitsizliğe karşı ve tüm bu olgularla üretilen baskı ve saldırılara karşı mücadele etmek için kadınları sınıf mücadelesinin etkili bir parçası haline getirmek gerekmektedir. Kadınlar sınıf savaşımında cinsiyet kimlikleri ile sınıfın parçası iken mücadelenin tutarlı, disiplinli, cüretli militanları olarak bu kavgada yerlerini almak için güçlü bir ihtiyaç duymakta bu ihtiyaç kadınların tüm saldırılara karşı gösterdikleri reflekslerde hemen açığa çıkmaktadır. Bu bilinçle 1 Mayıs'ta sözümüz "sınıf kardeşlerimizle birlikte insanın insan üzerindeki sömürüsüne son vermek için devrimci mücadelede birleşmek, devrimci mücadelede dahil yaşamın her alanında ataerkinin kadın üzerindeki tahakkümüne dayanan tüm cinsiyet rollerinin parçalanması için savaşmak" olmalıdır. "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü"nü tarihsel toplumsal ve sınıfsal karşılığı neyse "1 Mayıs İşçi Sınıfının Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü"nü kadınlar için karşılığı da odur. Bu kavrayışla 1 Mayıs'ta mücadelenin en ön saflarında yerlerimizi alalım, sınıfın yarısını oluşturan kadın kitlelerinin isyanını aynı coşku ile sokaklara taşıyalım, kadınların devrimci enerjisini sınıf kini ile buluşturarak 1 Mayıs'ı örgütleyelim.

tüm alanlarında kadınlar varlıklarını ortaya koymalıdır. 1 Mayıs bu mücadele ve direnişin tarihsel ve sınıfsal özü açısından çok önemli bir gündür. Sınıfın tüm katmanlarının mücadelede birleştirilmesi, bu birliğin devrimci bir eyleme dönüştürülmesi, hücrelerine kadar bölünmüş işçi sınıfının direnişinin parçalı bir yapıya dönüşmesine karşı set oluşturması bakımından tarihseldir. Kimlik siyaseti popülerliğini korurken sınıf çelişkisi kimlikler denizinde boğulma tehlikesiyle karşı karşıya kalmakta, sistemin niteliği çeşitli kimlik politikalarıyla gölgelenmektedir. Tüm kimliklerin ayrışma ve sömürülmesine yol açan emperyalist kapitalist sistem bu gölgenin arkasına saklanabilmektedir.

Bu perspektifle kadın kitlelerinin 1 Mayıs mücadele gününde bin yıllardır biriktirdikleri öfkelerini sırtlayıp mücadeleye katılmalarına önderlik etme sorumluluğu vardır ve bu devrimci bir görev olarak önümüzde durmaktadır. 8 Mart hazırlık sürecimizden eksikliği olmayan, oradan aldığımız coşku ve güçle 1 Mayıs'a hazırlanmalıyız. Hiç dilimizden düş-

1 Mayıs'ta İsyanimız Karantinaya Sığmaz!

Boğaziçi Direnişi'nin 100. gününü aştığı bugünlerde gençlik hareketi bir dizi çelişkiler içerisinde 1 Mayıs'ı karşılıyor. Boğaziçi'nde açığa çıkan hareketin dinamiği, gençlik mücadelesini yeniden ivmelendirmiş ve çelişkileri derinleştirmiştir. Özerk-demokratik üniversite istemi öğrenci gençliğin önümüzdeki mücadele pratiklerinin ana halkası haline geldi. Yine liseli gençliğin pandemiyle birlikte eğitime ulaşma noktasında yaşadığı sorunlar ve sağlıksız koşullarda yüz yüze sınav dayatması, liseli gençliğin biriken çelişkilerinin mayalandığı ve bu sorunlarla birlikte kampüslere adım atacağı bir gerçeklikte karşılıyor 1 Mayıs'ı. Emperyalist-kapitalist merkezlerde pandemiyle beraber yaşanan krizlerin, bizimki gibi ülkelere yansımaları ise hak gaslarıyla, sömürünün ve baskının artması, kitlelere karşı saldırıları arttırarak bu krizi aşma yönelimidir. Egemenlerin krizli yapısı içerisinde, faşizmin dozunu arttırarak saldırdığı bir dönemde 1 Mayıs'ı karşılıyor.

PANDEMİ İŞSİZLİĞİN, SÖMÜRÜNÜN BAHANESİ OLDU!

Üniversitelerin kapanmasının ardından geniş gençlik yığınları bu buldukları üniversite bölgelerinden ayrılmak ya da kalarak geçinmek zorundaydılar. Özellikle öğrenci gençliğin büyük bir kesimi yarı zamanlı, kafe-barlarda sigortasız çalışıyordu. Pandemi ile birlikte kafe-barların kapanmasıyla birlikte buralarda kayıt dışı çalışan binlerce genç, işsiz kalmış oldu. Yine üniversitelerin uzaktan eğitim sistemine geçmesiyle birlikte sınavlar da buradan gerçekleşmiş ve binlerce öğrenci mezun olmuştur. Mezun sayısındaki bu artışla birlikte her 5 üniversite-liden 1'i işsizlikle karşılaşılıyor. Özel olarak mezun gençlerde istihdam sorunu pandemiden önce de var olan bir problemdi. Özellikle salgında sonra işyerlerinin, fabrikaların vs. kapanması ya da iş gücünde azalmaya gidilmesinin ardından genç işsizlik daha fazla artmıştır. 2021 yılı

ile beraber açıklanan verilerde genç işsizlik 4 milyon 607 bine kadar çıkmaktadır. Bunun dışında ise ucuz iş gücü olarak görülen halk gençliğinin güvencesiz, kayıt dışı çalışması emek sömürsünü de boyutlandırmıştır. Ayrıca ucuz iş gücünün en geniş sömürü şekli olan "stajyerlik" vardır. Meslek liselerindeki işçi-öğrenciler pandemi gözetmeksizin çalıştırılır ve ucuz iş gücü olarak emekleri sömürülmeye devam etmektedir.

Böylesi bir tablonun içerisinde halk gençliğinin geleceksizlik ve yaşam kaygısı derinleşmekte, sistem ile arasındaki çelişkiler ise keskinleşmektedir. Bu çelişkiler gelecek olan 1 Mayıs'ın ana gündemleri içerisinde olmalıdır. Zira emek sömürsünün bu denli arttığı bir zeminde, genç işçiler ve işsizliğe değinmemek, sınıf bilincinden ve sınıf mücadelesinin görevleri bakımından, sorumluluklardan uzaklaşmak olacaktır. Özellikle halk gençliğinin sınıf çelişkisini açığa çıkarmalı, emek sömürsünü 1 Mayıs öncesinde faaliyetlerimizi bu kapsamda işlemeli ve yürütmeliyiz.

EMPERYALİST SALDIRGANLIĞA KARŞI ANTI-EMPERYALİST MÜCADELEYE

Faşist diktatörlük iç siyasette her türlü hak arayışını, demokratik mücadeleyi zapturapt altına almaya çalışırken dış siyasette emperyalizmin uşaklığını yapmaya devam ediyor. Karadeniz'de Rusya ve ABD emperyalizminin savaş tamları çalarken TC iki emperyalist devlete karşı ilişkilerini ılımlı tutmaya çalışmaktadır. Türk hâkim sınıflarının siyasi ve ekonomik krizini bir nebze olsun

düzeltilmek istemesi bu savaş atmosferi içerisinde bir "fırsat" olarak görülüyor. Buna paralel olarak ABD emperyalizmi ile zayıflayan ilişkisini tekrardan güçlendirmek istemektedirler. Bu bağlamda da ülke içerisinde kendisine "ayak bağı" olacak tüm hak arayışlarında şovenizmi körükleyecek, yine yaşadığı krizi şovenizmle gölgelemeye çalışacaklardır.

İşsizliğin, kadın cinayetlerinin, şoven

1 MAYIS'TA KARANTİNAYA SIKIŞMAYACAĞIZ, MÜCADELEYİ BÜYÜTECEĞİZ!

Halk gençliği egemenlerin çok boyutlu saldırıları altında 1 Mayıs'ı karşılıyor. Boğaziçi'nde açığa çıkan direnişin kendisi hareketi sokağa taşıdı. Sokakta mücadelenin kendisi egemenlere karşı açık biçimde keskinleşerek sürüyor. Bunun yanı sıra toplumsal mücadele dinamiği, artık yasaklara ve engellemelere karşı direnişle karşılık vermektedir. Bu mücadelenin sokakta, daha keskin bir politik hatta süreci kaçınılmaz bir gerçekliktir. Halk gençliğinin mücadelesi birçok alanda kendisini dayatıyor. Özerk-demokratik üniversite talebi gençliğin en güncel ve somut mücadelesinde yer alırken aynı zamanda KYK borçlarıyla gençliğin belini bükten kredilerin silinmesi, yine ucuz iş gücü olarak görülen gençliğin eşit işe eşit ücret talebi ve staj sömürsünün son bulması gibi bir dizi

talebi, geleceği kazanma mücadelesinde işçi sınıfıyla birliğinin zorunluluğunu göstermektedir. 1 Mayıs yaklaşırken yoğun politik gündemler içinde ve politik krizin daha da derinleştiği bir süreçteyiz. Tüm bunlar işçi sınıfı, emekçiler, halk gençliği, Kürtler, kadınlar yani tüm ezilenlerin kaygılarının, tahammül sınırlarının kalmadığı bir zemine dönüşmüştür.

Sonuç olarak; somut görevlerimiz arasında halk gençliğinin çelişkilerinin derinleştiği bir zeminde, bu çelişkileri açığa çıkarmalı, biriken öfke ve tepkiyi devrimci mücadele safalarında örgütlemeliyiz. Emperyalist savaş kışkırtıcılığı ve saldırganlığı anti-emperyalist öfkemizle karşılamalıyız. Feodal, ataerkil, faşist saldırılara karşı anti-faşist, anti-feodal mücadelemizi yükseltmeliyiz. İsyanimız, öfkemiz 1 Mayıs'ta karantinaya sığmayacak. Boğaziçi Direnişi'nde egemenlere cevabı sokaklarda veren, Newroz alanlarını coşkuyla dolduran halk gençliğini 1 Mayıs'ta geleceksizliğe karşı özgürlüğü ve geleceği kazanmak YDG saflarında alanlarda buluşturalım!

Komsomolla Partiye, Partiyle Devrime!..

"Yığınların mücadelesini gerici kliklerin bazen birini, bazen diğerini iktidara getiren bir kaldıraç olmaktan kurtaracak olan, bu mücadeleyi muzaffer bir halk devrimine dönüştürecek olan, kitlelerin şiddetle gerek duyduğu komünist bir önderliktir." (İbrahim Kaypakkaya)

Feodal toplumun çökmesiyle ortaya çıkan burjuva toplumu sınıf karşıtlıklarına son vermediği gibi kendi sonunu da getirecek bir sınıfı ortaya çıkarmıştır: Proletarya. Proletarya üretimde yaratan güç olmasına rağmen giderek mülksüzleşen, zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan ve zincirlerini parçaladığında da kendisiyle birlikte sınıflı toplumu ortadan kaldıracak yegâne devrimci sınıftır. Özel mülkiyetin ortaya çıkışıyla var olan sömürü, değişik toplumsal formasyonlarda özgün biçimlerde devam etmiştir. Proletaryanın ortaya çıkışıyla yeni altüst oluş, özel mülkiyetin ortadan kalkması sonucunu doğuracağından özel mülkiyete dayalı sömürü biçimleri topyekûn ortadan kaldırılacaktır.

Proletaryanın kendisiyle beraber tüm sınıfları ortadan kaldıracak tarihsel rolünü kavrayışı ve müdahalesi kendiliğinden bir süreç olarak işlemez, proletaryaya bu bilinç dışarıdan taşınmalıdır. Ancak bu proleter bilinçle gerekli altüst oluş yani devrim gerçekleşebilir. Bu bilinci taşıyacak olan da proletaryanın öncü örgütü Komünist Partisi'dir. Proletaryanın bu tarihsel rolünü, öncü örgütleri KP'lerle somutlamasını Ekim ve Çin Devrimi ve sosyalizm deneyimlerinde gördük.

Proletaryanın kurtuluş mücadelesinin coğrafyamız özgülünde gelişimi ve sosyalizm fikirlerinin yayılması özellikle I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası yıllarda artmıştır. Mustafa Suphi ve yoldaşları tarafından kurulan TKP, coğrafyamızdaki komünist hareketin ilk taşıyıcı ve öncüsü olmuştur. M. Suphi ile başlayan ihtilâlcî komünizm mücadelesi uzun sürmemiş, faşist Kemalist diktatörlük tarafından Suphi ve 14 yoldaşı Karadeniz'de katledilmiştir. Suphi sonrası TKP önderliğine çöreklenen revizyonist, reformist ve sosyal-şoven bir anlayış hüküm sürmüştür. Proletarya Partisi'nin kuruluş sürecinin mayalandığı süreç, 60'lı yılların yoğun ideolojik-politik derinleşmelerin olduğu bir dönemi tarif eder. Bu yıllar-

dan itibaren demokrasi, hak arama mücadelesi, örgütlenme özgürlüğü vb. eksenli demokratik mevzilerde önemli bir hareketlilik, gelişmeler yaşandı. Tüm bu gelişmelerin yaşandığı süreçte TKP, TİP'in düzen içi, parlamentarist, revizyonist ve reformist hattı sınıf mücadelesini ileriye taşıyamamış devrimin yolu, niteliği ve çizgisine dair derin tartışmalara vesile olmuştur. '68 Gençlik Hareketi ile ivmelenen bu tartışmalarda artık TİP çizgisinin ve düzen içi mücadelenin sonuç getirmediği ortaya çıkmıştır. Bu dönemde Deniz ile başlayan silahlı mücadele pratiği Mahir ile ileriye taşınmış, kurtuluş umudunu yeniden canlandırmıştır. '71 Devrimci Çıkışı olarak nitelenen bu süreç ise devrimin yolu, KP'nin inşası ve hedeflerini ortaya koyması bakımından yetersiz kalmıştır.

GENÇ BİR KOMÜNİSTİN BİLİNCİYLE BOY VEREN GENÇ BİR KOMÜNİST HAREKET

Bu dönemki tartışmalarda ve devrimci önderler içerisinde İbrahim Kaypakkaya berrak bir bilinçle sıyrılıyor, '71 Devrimci Çıkışı içerisinde de kopuşu sağlıyordu. İbrahim, salt mücadele içerisinde bir militan, mücadelenin bir parçası olma haliyle sınırlı değildi. O, bu sıradan duruşun ötesinde kurucu bir özneydi. Hareketin yasalarıyla ilgileniyor, gelişmesinin nedenleri ve araçları üzerinde yoğunlaşıyordu. Onun araştırma-inceleme ve öğrenme sürecine rengini veren diyalektik materyalizmdi; içine doğduğu tarihi koşullar itibarıyla rastlantı ve zorunluluk yasası, Kaypakkaya özgünlüğünde kendisini üst bir gerçekliğe kavuşturuyor, Türkiye devriminin komünist önderini ve Proletarya Partisi'ni açığa çıkarıyordu.

Proletarya Partisi'nin ortaya çıkışı aynı zamanda; Türkiye topraklarında Marksizm-Leninizm'le Maoizm'in bağıni kurarak bilimin geldiği aşama olan, Maoizm'in kavranması ve bu bilim rehberliğinde yaşadığımız coğrafyanın somut koşullarının tahlil edilerek komünizm davasının bilimsel temellerinin oluşturulmasıdır. Bu anlamıyla Uluslararası Komünist Hareket'in önemli deneyimleri arasındadır. Proletarya Partisi'nin kuruluşunda Çin'de Başkan Mao önderliğinde başlatılan BPKD'nin de önemli rolü vardır.

24 Nisan 1972'de ihtilâlcî proleter

çizginin coğrafyamız topraklarındaki öncü gücü olarak kurulan Proletarya Partisi aynı zamanda Kaypakkaya'daki berrak bir 'parti devrim için' kavrayışının da göstergesidir. Bu anlamıyla İbrahim, "Demek ki komünistler pratikte, bütün ülkelerin işçi partilerinin en kararlı, hep ileriye götüren kesimleridir; kuramsal olarak komünistler, proletaryanın öteki kitleleri önünde, proleter hareketin koşullarını, gidişini

ve genel sonuçlarını gören bir öncülüğe sahiptir." (Komünist Manifesto) ifadelerindeki komünist niteliklerin şekillendirdiği bir önderdir de aynı zamanda.

PARTİYİ, ÇİZGİSİNİ KAVRAYALIM, KAVRATALIM!

Kuruluşunun 49. yılında Proletarya Partisi'ni ve çizgisini kavramak, onun yeşerdiği, ideolojik-politik hattını inşa ettiği maddi süreci de anlamak demektir. Partiyi var eden koşullar, sonuç olarak bu maddi sürecin, iç içe geçmiş büyük hareketlerin egemen bilinci parçalaması sürecinin, değişimi zorlayan maddesel hareketin bilinçteki tezahürüdür. Bilinç ve maddi süreç bağımsız süreçler olarak değil birbirini var eden süreçler olarak ve devrimci bilinç de maddi sürecin bir başka açıdan gerçekleşmesi olarak ele alınabildiğinde doğru kavranmış olurlar.

Proletarya Partisi'nin kurucu önderi İbrahim Kaypakkaya'nın bilinci daha berraktır. Çünkü o, maddi sürecin bilincini, gerçeğin devrimciliğini, tarihsel meşruluğunu ve geleceğe uygunluğunu bilince çıkarmıştır. Bu diyalektik ve materyalist ilişki kavranırsa tam anlamıyla Proletarya Partisi kavranabilir ve bu bilinçle devrimci gençlik mücadelesi geliştirilebilir. Kuşkusuz bu görev halk gençliğinin en ileri müfrezesinin yani Komsomol'un omuzlarındadır. Yirmi dört yaşında

komünist bir önderi ve KP'yi yaratan koşullar bugün de vardır. Anti-faşist, anti-emperyalist, anti-feodal mücadele hattıyla Halk Savaşı Stratejisi'nin içinde dinamik bir güç olan gençlik, Yeni Demokratik Devrim mücadelesinin en dinamik kesimlerinden biridir. Gençliğin iktidar savaşındaki misyonu, Kaypakkaya yoldaşın KP'nin varlığının ve önderliğinin zorunluluğunu kavramasındaki bilinci içinde barındırır.

Reformizm ve düzeniçilik rüzgarına karşı yürüyen önder yoldaş, maceracı küçük burjuva çizgiden kopuşunu da gerçekleştirmiştir. O aynı zamanda, dönem içerisinde öğrenci gençlikte yaygın bir biçimde var olan yarı aydın sınıfsal karakterden sıyrılıp tam anlamıyla proleter bir kimliğe bürünmüştür.

Günümüz gençlik hareketlerinin de reformizmin içinde debelendiği, hak talepleriyle ve sistem içi arayışlarla bir mücadele hattında olduğunu söyleyebiliriz. '71 devrimciliğinin içinde barındırdığı oportünizmden kopuş ve politik iktidar bilincinin kuşanılması ve kitlelerin bu doğrultuda örgütlenmesi bugün temel görevlerden biri olarak önümüzde duruyor.

Halk gençliğinin yıkım ve inşa dinamiği bunu tersine çevirecek potansiyele sahiptir. Boğaziçi direnişinden liselilerin isyanına, halk gençliğinin bugün sistemle arasındaki makas farkı giderek açılmakta geleceği kazanma mücadelesinde daha politik bir pozisyon almaktadırlar. Ulaşılabilecek menzile dair ciddi bir güç ve dinamik olan halk gençliğine, komünist bilinçle yönelmek ve iktidar mücadelesine bu bilinçle onları kanalize etmek anın görevleri arasındadır. Halk gençliğini kendi sorunları etrafında örgütlemenin, geleceğin fethi için savaşmanın, dahası sınıf bilincini kuşandıranın biricik adresi, Kaypakkaya yoldaşın bizlere miras bıraktığı Proletarya Partisi'nin halk gençliği mücadelesindeki en ileri örgütlenmesi olan Komsomol saflarıdır. Şimdi bu görev; safları doldurmak, iktidarı fetihetme savaşını yükseltmek biçiminde somutlanmak zorundadır.

Sorun Sistemde, Çözüm Devrimde!

Ülkemiz bir ekonomik kriz sarmalı içerisinde. Artan hayat pahalılığı, işsizlik halkın yaşamını adeta cehenneme çevirmektedir. Öte yandan tüm ekonomik veriler burjuvazinin hızla 2001 benzeri bir ekonomik krize sürüklediğine işaret ediyor. Döviz kurları, faiz ve enflasyon rakamları neredeyse her gün yeni bir rekor kırıyor. Tam da böyle bir süreçte Erdoğan'ın bir gece yarısı kararı ile Merkez Bankası (MB) Başkanını değiştirmesi mevcut ekonomik tablonun daha da kötüleşmesine yol açtı. Erdoğan'ın bu değişimle yeniden faizleri indirmeye niyetlendiğini düşünen emperyalist burjuvazi ve kompradorlar bu durumdan son derece rahatsız olmuşlardır. Nitekim değişiklik kararının ardından, yabancı sermaye girişi durmuş, dolar kuru Türk Lirası karşısında bir gecede %15 gibi tarihi bir yükseliş yaşamıştır. Yaşananlar bir kez daha Erdoğan'ın ekonomi yönetim biçiminin ve faizleri düşürme inadının tartışılmasına yol açmıştır. Komprador burjuvazinin önemli bir kesimi ve onların siyasal temsilcisi olan burjuva muhalefet, Erdoğan'ın faizleri düşürme inadını sert bir şekilde eleştirmektedir. "Akıl dışı" olarak nitelendirdikleri bu politikalar yüzünden ülkenin hızla uçuruma sürüklediğini dillendirmektedir. Böylece yaşanan krizi tamamen Erdoğan'a bağlayarak sistemi de aklamaya çalışıyorlar. Oysa bugün halkı ezen faiz-enflasyon kısıpacı yarı-sömürge yapının kaçınılmaz sonucudur. Ege-men kliklerin faizleri indirme-yükseltme tartışmaları da tamamen kendi çıkarları ekseninde yürüttükleri bir dalaştır.

Erdoğan'ın "faiz karşıtı" söylemleri sık sık dile getirdiği faizi düşürmek amacıyla kimi dönemlerde adım atmaya çalıştığı bilinmektedir. Son MB başkanı değişimi de bu yönde atılan bir adım olarak görülmektedir. Nitekim Naci Ağbal'ın görevden alınmadan önce faizleri tahminlerin üzerinde artmasının Erdoğan'ı "rahatsız" ettiği, yeni göreve atanan Şahap Kavcıoğlu'nun da faiz meselesinde Erdoğan'a benzer şekilde düşündüğü söylenmektedir. Ama Naci Ağbal'ın görevden alınması saray içinde klik çatışmasının ürünüdür. Bu faiz yükseltme kararından dolayı değildir. Enflasyonun resmi olarak %17 olduğu bir yerde faizin ondan

az olmayacağını biliyorlar. Birçok çevrede Erdoğan'ın "faiz karşıtlığı" İslamcılığına bağlansa da bu büyük bir aldatmacadır. Elbette RTE'nin "faiz haramdır" tipi söylemlerle AKP'ye oy veren kitleleri konsolide etme amacı vardır. Ancak "faiz karşıtlığının" temelinde kendisi ve temsil ettiği büyük sermaye kliklerinin çıkarları vardır.

Şöyle ki; özellikle neoliberal sermaye birikim modeline geçişle birlikte emperyalistler, yarı-sömürgelerini daha çok finans alanı üzerinden gerçeleştirmektedir. Sermaye ihracı

büyük oranda tahvil, borsa gibi alanlara yapılan yatırımlar üzerinden yapılmaktadır. Zira sermaye ihracının (emperyalist tahakkümün) bir diğer çeşidi olan doğrudan yatırım yani üretim alanına yapılan yatırımın emperyalistlere getirisi hem daha düşüktür hem de risklidir. Oysa finans alanına yatırım yaparak bir gecede devasa kârlar elde edebilmektedirler. Faiz oranı ne kadar yüksekse, emperyalist sermayedarların kârı o oranda yüksek olmaktadır. Yarı-sömürge ülkelerin sermaye birikimi zayıf olduğundan emperyalist sermayeyi ülkeye çekebilmek adına yüksek faiz oranları belirlemek zorunda kalmaktadırlar. Bu ülkelerde işbirlikçi yerli hâkim sınıflar işçi sınıfını-halkı sömürerek gasp ettikleri değerlerin önemli bir kısmını faiz ödemeleri ile emperyalist sermayeye aktarmak, emperyalistlerin kendilerine bıraktığı kısıntılarla yetinmek mecburiyetindedir. Faiz oranı ne kadar düşükse hâkim sınıflara kalan kısıntı da o kadar büyümektedir.

Erdoğan'ın "faizleri düşürme" çabalarının ardında da halkın sömürsünden kendilerine bırakılan bu kı-

rıntıyı büyütme amacı yatmaktadır. Bu çabaların halka dönük sömürüyü azaltma ile uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Para politikasının ayarlanması ve faiz oranlarının belirlenmesi halktan zaten gasp edilmiş olan artı-değerin egemen kesimlerce hangi oranlarda paylaşılacağına ilişkin bir tartışmadır. RTE'nin emperyalistlerle birlikte halkı ilğine kadar sömürmeye de ülkede yaratılan değerleri onlara peşkeş çekmeye de bir itirazı yoktur. Onun derdi faizi görece aşığıda tutarak, bu sömürden, temsil ettiği sermaye kliklerinin daha fazla pay alabilmesini sağlamaktır.

Ancak faizi düşürme çabaları son yaşananlardan da görüleceği üzere her daim ters tepmektedir. Faiz düşürüldüğü veya bunu sinyali verildiği anda emperyalist sermaye girişi durmakta, daha önce girenler ise çıkmaya yönelmektedir. Bu durum döviz kurlarının aniden yükselmesine yol açmaktadır. Dövizin yükselişe geçmesi ise her alanda dışarıya bağımlı olunması nedeniyle, üretim masraflarını artırarak enflasyonun yükselişe geçmesine neden olmaktadır. Yani yük yine halkın sırtına bindirilmektedir. İğneden ipliğe gelen zamlarla halkın alım gücü daha da düşmekte, yoksulluk büyümektedir. Geçmişteki kriz dönemlerinde de sık sık rastladığımız üzere böylesi dönemlerde hâkim sınıflar soluğu, IMF vb. emperyalist kurumların kapısında almaktadır. Emperyalist sermayeyi yeniden ülkeye çekebilmek adına "kemer sıkma" politikaları devreye konulmakta, halktan gasp edilen değerler, emperyalistlere daha çok peşkeş çekilmektedir. Yani krizi aşma yolu, halk üzerindeki sömürüyü büyütmede aranmaktadır.

Burjuva muhalefetin Erdoğan'ın

faiz politikasına -daha doğrusu "idiasna" itiraz etmesinin nedeni ise bunun halkın sırtına ek yükler bindirecek olması değildir. CHP ve şükerası bu politika nedeniyle ülkeye emperyalist sermaye akışının yavaşlamasından rahatsız olmaktadır. Bir anlamda "emperyalistlerin bıraktığı kısıntı ile yetinelim, aksi halde sermaye akışı durur, bu kısıntıları bile elde edemez hale geliriz" demektedirler. Öte taraftan Erdoğan'ın "düşük faiz" politikasının yarattığı ek maliyeti gündeme getirerek, bugün yaşanan krizi tamamen ona bağlamaya, böylece sistemi aklamaya çalışmaktadırlar. Yani "akılcı politikalar" uygulanırsa bu sistem içinde ne enflasyon ne de işsizlik sorunu olur, demeye getirmektedirler. Birçok küçük burjuva ve reformist çevrede "Erdoğan karşıtlığı" temelinde CHP'nin bu propagandasına alet olmaktadır. Böylece halk alenen Erdoğan'ın "rasyonel olmayan" politikalarına kanalize edilmeye çalışılmaktadır.

Oysa komünistler, bugün de yaşanan krizin yarı-sömürge, yarı-feodal yapının kaçınılmaz sonucu olduğunu çok iyi bilmektedir. Faiz ve enflasyon kısıpacı ile halkın emperyalistler ve onların yerli işbirlikçilerince soyguna uğratılması yarı-sömürge ülkelerin makûs talihidir. Yarı-sömürgelerin zayıf sermaye birikimi nedeniyle emperyalist sermayeye olan bağımlılığı yapısalıdır. Dolayısıyla ülkemiz hâkim sınıfları sermayeye erişebilmek adına halkın yarattığı değerleri emperyalistlere peşkeş çekmektedir. Yani yarı-sömürgelerde yaşayan halklar hem emperyalistlerin hem de işbirlikçi yerli hâkim sınıfların çifte sömürsüne maruz kalmaktadır. Her alanda dışa bağımlı olan, emperyalist sermayeyi ülkeye çekmekten başka bir şansı olmayan yarı-sömürgelerde enflasyonun da, faizin de, işsizliğin de aynı anda yüksek olması sık sık ekonomik krizlerin yaşanması kaçınılmazdır. Şu ya da bu ekonomi politikalarının uygulanması en fazla krizi hafifletebilir veya ağırlaştırabilir o kadar. Dolayısıyla halk açısından yegâne çözüm yarı-sömürge yapıyı tasfiye edecek yeni demokratik devrimdir. Emperyalizme olan bağımlılık kırılmadıkça ne krizler ortadan kalkabilir ne de halk faiz-enflasyon kısıpacında yoksullaşmaktan kurtulabilir.

Montrö Bildirisinden "Darbe Çağrısı" Çıkaran AKP-MHP Faşist Bloğu

Kendi çıkarları için, varlıklarını bir süre daha uzatmak için her fırsattı büyük bir yaygara, mağduriyet politikası ve çarpıtma propaganda eden ve bunun üzerinden kendilerine yöneltilmiş okları bir süreliğine başka yönlere çeviren AKP-MHP faşist bloku ve o bloğun başkanı faşist Erdoğan, yeni bir gündemle yine hedefi değiştirmeyi başardı. Yeni gündem; yine bir gece yarısı 104 emekli amiralin 4 Nisan Pazar günü yayınladıkları iddia edilen bildiri üzerinden değiştirildi. Bu bildirinin zamanlaması manidardır. Bildiriden sonra gelen tepkilerin bu kadar büyük olması ise ayrıca bir dikkat çekicidir.

Bir süredir tartışmalara neden olan (2019'da Tayyip Erdoğan bizzat tartışmaya açmıştır) "Montrö Sözleşmesi"nin (tam adıyla: Montrö Boğazlar Sözleşmesi) Meclis Başkanı Mustafa Şentop tarafından yeniden tartışmaya açılmasına karşı, emekli amiraller yattıkları uykudan uyanarak gece saat 1'de bir bildiri yayınlayarak dikkatleri üzerlerine çektiler. Emekli amirallerin dikkat çektikleri Kanal İstanbul ve Montrö sözleşmesiyle ilgili "kaygılar" bir yana, hükümetin ve muhalefetin bu bildiri üzerinden yaptığı tartışmalar, elbirliğiyle dövülen bağcıya giydirilen üzüm çöpü yalanını bile geride bırakmıştır.

TBMM Başkanı Mustafa Şentop'un arsızca hukuksuzluklara atıfta bulunarak, Tayyip Erdoğan'ın bir sözüyle İstanbul Sözleşmesi'nden nasıl çıkıldıysa, Montrö Sözleşmesi'nden de öyle çıkılabileceğini söylemesi kuyuya bir taş attı.

ŞENTOP BUNU HANGİ KOSULLARDA, NE ZAMAN YAPTI?

Pandeminin bulaşma hızının rekor üstüne rekor kırdığı, buna karşın alınan önlemlerin göstermelik ve esasen de etkisiz olduğu halka yapılan çağrılara rağmen, salonları tıka basa doldurup kongrelerin yapıldığı, doların TL karşısında yükselişte rekor üstüne rekor kırdığı, işsizliğin, enflasyonun durdurulamaz bir tırmanış içinde olduğu, AKP üye ve yöneticilerinin uyuşturucularla, deste deste paralarla "yakalandığı", işçi ve emekçilerin direnişlerinin yaygınlaşarak arttığı, HDP Milletvekili Ömer Faruk Gergerlioğlu'nun milletvekilliğinin düşürülüp yaka paça, işkence edilerek gözaltına

alındığı ve HDP'ye kapatma davası açıldığı ve tüm dünya basınının bunu tartıştığı bir süreçte Mustafa Şentop tüm bunları "unutturacak" bir gündemi oluşturdu.

NEDİR MONTRÖ SÖZLESMESİ?

1936 yılında İsviçre'nin Montrö kentinde imzalanan anlaşma, boğazlardan savaş gemilerinin geçişi düzenleyen ve bunun kontrolü için şartların ne olduğunu belirleyen bir sözleşmedir Montrö Boğazlar Sözleşmesi. Aslında 1923 yılında imzalanan Lozan anlaşmasıyla Türkiye'nin elinden alınan birçok hak, bu sözleşmeyle

yeniden geri verilmiştir. Bir anlamda Türkiye'ye emperyalistler tarafından bir takım önemli haklar verilmiştir. Elbette bunun arkasında yatan esas sebepler farklı olsa da, bir "avantaj" olarak bugüne kadar değerlendirilmekteydi.

Aslında "çıkartırız", "istediğimizi yaparız" palavralarının aksine, hükümet ve diğer yetkililer bu sözleşmeyi yere göğe sığdıramamaktadır. Kasım 2020'de yapılan bütçe görüşmeleri sırasında Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu imzasıyla, TBMM'ye sunulan kitapçıkta, Montrö Sözleşmesi "temel bir belge" olarak tanımlanıyor. "Bu çerçevede, Karadeniz'de barış, güvenlik ve istikrarın sağlanmasında aslı bir unsur olan Montrö Sözleşmesi'nin aradan geçen süre zarfında başarıyla uygulanmış olması, Sözleşmeyle oluşturulan dengenin kalıcılığının bir göstergesi, aynı zamanda da teminatdır" ifadeleri yer alıyordu. Yine Büyükelçi Haydar Berk de 2002 yılında kaleme aldığı ve Dışişleri Bakanlığı'nın internet sitesinde yer alan makalesinde Montrö Sözleşmesi'nin Türk Boğazlarından "ticaret ve harp gemilerinin

geçiş ilkelerini düzenleyen temel belge niteliğinde" olduğunu yazıyordu.

Tayyip Erdoğan'ın Aralık 2019 tarihinde yaptığı "Montrö'yü kafaya takmayın" açıklamasından sonra, Ocak 2020'de 126 emekli büyükelçi Montrö'nün tartışmaya açılmaması gerektiğini belirten ortak bir açıklama yapmıştı.

Büyükelçilerin ortak açıklamasında, Kanal İstanbul projesinin Montrö Sözleşmesi'ni tartışmaya açacağı ve bu durumun Türkiye'nin Boğazlar ile Marmara Denizi üzerindeki mutlak egemenliğini kaybetmesine yol aç-

çağı belirtilmişti.

Tekrar pahasına vurgulamakta fayda var ki; aslında hükümet de muhalefet de durumun farkındadır. Ancak derinleşen ekonomik ve siyasi kriz beraberinde yönetememe sorununu getirmiş, bu durumda daha önce kurulan ittifaklarda (7 Haziran 2015 seçimleri sonrası ve 2017 darbe girişimi sonrası ulusalcı kesimle yapılan ittifaklar) çatlaklar oluşmaya başlamış, klikler arası çatışma ayyuka çıkmış ve kendini açıktan hissettiren bir pozisyona gelmiştir.

AKP bu tartışmayı saldırgan yönelimi göz önüne alındığında kontrollü şekilde gündemde tutmaktadır. Kendi içinde ciddi sorunlar yaşadıkça gölgesinden korkar hale gelen Tayyip Erdoğan ve şürekâsı, son darbe girişiminden sonra lehine çevirdiği dalgayı, yeniden ve yeniden "dış mihrakların işi", "darbe planları" söylemleriyle diri tutmak istemektedir.

Diğer yandan burjuva-feodal muhalefet kesimi kınamayla, sahiplenme arasında tutarsız, oportünist tutumunu devam ettirmiştir. Liberal, refor-

mist sol kesimde de, ne dendiği net olmayan, darbe karşıtlığı üzerinden açıklamalar yapılmaktadır. Bu kesimler yine kayıkçı kavgasında taraf tutma konumunu ilk almıştır.

104 emekli amiralin yaptığı açıklamadan darbe çağrısı sonucu çıkarmak belki zorlama olacaktır, ancak bu amirallerin darbe sevici oldukları, daha önce yapılan darbelerin destekçisi, uygulayıcısı olduğu unutulmamalıdır. Gece saat 1'de "demokratik hak" adı altında yapılan açıklamanın yönteminin, daha önceki darbe yöntemlerini andırdığı unutulmamalıdır.

Bu bildiri sonrası AKP-MHP kanadının tüm olanaklarını kullanarak atağa geçmesi, savcılara talimatlar vererek soruşturma açtırması, henüz soruşturma tamamlanmadan, dava sonuçlanmadan bu emeklilerin lojman ve koruma haklarının iptal edilmesi klik kavgalarının dinginleşmeyeceğine işaret etmektedir. Bu tartışmanın aynı zamanda Ukrayna vesilesiyle Karadeniz'de tırmanan gerginlikle paralel seyretmesi de tesadüf değildir. Gözaltına alınan 10 Amiral'den biri olan Kadir Sağdıç'ın "Bizim hakımızda gözaltı kararı verilmekle, Montrö'nün yeniden düzenlenmesini isteyen ABD, Fransa ve İngiltere'ye Montrö'yü tartışırız mesajı gitmiştir." diyerek sorunun bir başka bağlamına işaret ettiğini görmek gerekmektedir. Ki AKP-MHP blokunun politik yancısı Aydınlık gazetesi Montrö Sözleşmesi imzalandığında M. Kemal'in "makul ama mükemmel değil" telgrafını yayınlayarak (12 Nisan tarihli manşet), başka bir cepheden Montrö'nün tartışmaya açık olduğuna dair mesajı vermekte gecikmemiştir. Tayyip Erdoğan'ın "daha iyisi olursa" yaklaşımına "Kurucu Lider" in perspektifiyle temel oluşturmuştur. Montrö tartışmasının bir ayağı da budur.

Darbe söylemlerinin, savaş çığırtkanlıklarının, pandeminin kışkacında boğuşan işçi ve emekçilerde, esnafta, köylüde yaptığı etkinin boyutunun, onların propaganda ettiğinden çok daha düşük olduğu görülmektedir. Kliklerin kapışmasının faturasını bize ödetmeye çalışacaklardır. Onlar daha çok saldıracak, emekçi kesimler direnişini yükseltecektir.

KURULUŞ VE HALKIN İKTİDAR İÇİN

Komünist partisinin kuruluşu kitlelerin iktidara hazırlanması ile aynı şeydir. Parti kurulmakla beraber halka dayalı bir iktidarın kavranması ve gerçekleşmesi için hayata geçirilebilir bir güzergâh yaratır. Bu güzergâh yaratıldıktan itibaren kitlelerin devrimci dönüşüm için harekete geçmesi başlar. Devrimci dönüşüm elbette en yakın toplumsal sorunlara odaklanarak başlayacaktır; fakat komünist partisinin bununla yetinmediği ve yetinmeyeceği de bilinmelidir. Kitlelerin toplumsal devrimci dönüşüm için katılacağı komünist hareket komünizme dek sürecek uzun bir süreçtir. Bununla beraber onun ilk adımı iktidarın halkın eline geçmesidir. Artık iyice öğrenmiş bulunuyoruz ki iktidar halkın eline geçmeden, güç halkın elinde olmadan halk için hemen hiçbir şey olmayacaktır ve olmamaktadır. Sözünü ettiğimiz bu devrimci toplumsal dönüşüm bütün sürecin temelidir ve bu dönüşüm olmadıkça komünist partisinin varlığı tartışmalı hale gelir veya gelmiştir. Çünkü parti bunun için vardır; ama sadece bunun için vardır.

Devrim için kurulmamış tek bir komünist parti yoktur ve olamaz. Bu sebeple parti çalışmaları nihayet kitlelerin devrimci dönüşüme katılmalarından ibarettir. Bu öyle bir şeydir ki büyük olayların, hareketlerin, benzersiz devrimlerin ve sürekli kitlesel mücadelenin, hatta parti içi iki çizgi mücadelesinin de kaynağı bu çalışmalardır. Bu çalışmaların binlerce biçimde gerçekleşeceği, komünist partilerin kuruluşunun da bir seferle sınırlı kalmayacağı; ama her yeni durumda, önemli dönemeçte yeniden gerçekleşeceği deneyimin ve bilimin bize öğrettiği kesin bir gerçekliktir. Kuşkusuz komünist partilerin kuruluşlarında dayandıkları bir temel ilke ve ona bağlı geliştirdikleri özel, onlara has ilkeleri vardır. Her yeniden kuruluş da bu temel ilkenin ve geliştirilen ilkelerin somutlaştırılması, süreçlere uygun geliştirilmesidir. Sırf bu nedenle ilk kuruluş özümüzdür ve onu asla unutmamalıyız; unutmak kendini kaybetmek, alelade bir parti olmaktır. Böyle bir unutkanlığın temelinde iktidar perspektifinden uzaklaşmak vardır; devrim için, halkın

iktidarı için mücadeleden kopmak vardır; siyaseti siyasi kliklerin ilişkisine, dalaşına indirgemek geriliği, hatta gericiliği vardır. Kuruluşun temel ilkesi partinin devrim için, halkın iktidarı için bir araç olduğudur. Bugün kuruluşu hatırlamak iktidar için, halkın yönetme yeteneğinin gerçekleşmesi için mücadele ettiğimizi hatırlamak demektir. Komünist partisinin bu kuruluş ilkesini, bayrağımızın göğe yükseliş nedenini öğrenmek, anlamak ve özellikle de yaşatmak bizde ve çevremizde yaşanan türlü saçmalıklar karşısında da bilinçli davranmamız, bunların önünü almamız için zorunludur.

Sürecin gerektirdiği çalışmalara uygun örgütlenen bir parti olarak komünist parti sınıfın çıkarlarını ön şart olarak kavramaktan, sınıf perspektifinden hiç uzaklaşmadan, hatta bundan ödün bile vermeden hareket edebilen siyasi bir oluşumdur. Halkın gücünü benimseyen ve onu harekete geçiren bir oluşum olarak komünist parti ancak bunun, yani işçi sınıfının çıkarlarının gereklerini yerine getirdiğinde başarılı olabileceğini bilir. Bu temel özelliği onu tüm diğer politik partilerden ayırır. Bu ayırım, onu diğer partilerle rekabet eden değil, onlarla kıyasıya mücadele eden bir parti olmasının koşuludur. Dolayısıyla komünist partisinin bir ülkedeki varlığı o ülkede doğrudan siyasi iktidar için işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda yürüyen bir mücadele demektir. Siyasi iktidarın işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda ele geçirilmesi için mücadele demek mevcut diktatörlüklerin yıkılması için mücadeleden başka bir şey olamaz. Bu, burjuva diktatörlüklerle beraber burjuva siyasi düzenlerin de tümünden ortadan kalkması anlamına gelir.

Proletarya diktatörlüğü burjuva diktatörlüğünden farklı olarak halkın yönetime bilfiil katılması, kendini yönetme olanaklarına ve doğallığında tüm çalışma koşullarını belirleyebilme gücüne sahip olması anlamına gelir. Bu olanaklar burjuva diktatörlüğünde tümüyle bir azınlığın elindedir; demokrasi adı altında seçimlerle aynı azınlığın kliklerinin birinden diğerine geçebilir sadece; ama asla

halka verilmez.

Geçen yüzyılın ortasından itibaren, devrim süreçlerini başarıyla tamamlamış ülkelerdeki sosyalist kazanımlar tüm dünyada sosyalizm yönlü halk isyanlarına neden olurken halklar iktidarın halka geçmesini amaçlayan devrimci hareketlerle önemli ölçüde birleştiler; kendilerini bu hareketlerin doğrudan bir parçası ka-

rule böyle bir düzende özgür ve mutlu olabileceklerini deneyimlerle öğrenmeleri tüm dünyada, ama daha çok da yarı sömürgelerde komünist partilerinin kurulmasına veya revizyonizme saplanmış komünist partilerinde komünist çizginin yeniden somutlaşmasına yol açtı. Halkın kuruluşu için halka dayanan ve sosyalizm yönünde hareket eden işçi sınıfı perspektifli komünist parti kaçınıl-

bul ettiler. Ulusal kurtuluş mücadeleleri emperyalizme karşı muzaffer olurken gelişmiş kapitalist ülkelerde özellikle işçi ve öğrenci eylemleri esas olarak sosyalizmin kazanımlarını bayraklaştıran bir çizgi izlediler. Buradaki belirleyici unsur sosyalizme doğru gelişen hareketin kendini yönetmesi için halka geniş olanaklar sunması, çalışma koşullarını başka hiçbir zamanla ve durumla kıyaslanamaz derecede düzeltmesi olmuştur. Halkların kendileri için bir düzen kurabileceklerine inanmaları ve ku-

maz olarak halkla en ileri, özgürleştirici, güven veren ilişkiler kurar. Hem doğru çizgi hem de halkla kurulu en devrimci ilişki için gerekli koşul halka güvenmek ve halka dayalı mücadelede ısrar etmektir. Halka yukarıdan bakan ya da halka önderlik görevini ihmal eden hiçbir parti komünist çizgide başarılı olamaz. 1960'lı ve '70'li yıllar bize bunun en iyi örneklerini gösterdi. Birçok ülkede komünistler ancak devrimle mümkün olduğuna inandıkları işçi sınıfı önderlikli iktidar mücadelesinin bayrağını çektiler

ÇİN MÜCADELESİNE ÖNDERLİK

göge... Halklar bu bayrağa genellikle kayıtsız kalmadılar. Çünkü tahammül edilemez derecede bir sömürü, yoksulluk ve geleceksizlik hali yaşıyorlardı.

Komünist partilerinin temel özelliği halkın gücünü benimsemeleri ve onu harekete geçirecek biçimde organize olmalarıdır, dedik. Dikkat çektiğimiz süreç komünist partileri-

parken değişmez hale gelmiş ortak noktaları “seçimlere dayanmayan ama iktidar için olan mücadeleler”i terörizm diye yaftalamalarıdır. Bu tür mücadelelerin zorbalıkla bastırılması konusunda hiçbiri diğerinden geri kalmamakta, en aşağılık, en insanlık dışı sözden veya eylemden kaçınmaktadırlar.

Bu durum bizim için ne olağandı-

ların ortasındaki gelişmelere bakılabilir. Bu yıllardan itibaren sosyalizm yönündeki hareketin gerilemesinden bahsedebiliriz. Başarısızlıkla sonuçlanan büyük devrimci hamlelerden sonra halkların daha büyük saldırılara maruz kalmaları, “neoliberalizm” denen “kapitalizmin krizden kurtuluş” politikalarıyla daha beter bir sömürü ve talanla karşılaşmaları halklarda karamsarlığa, devrime ilginin azalmasına yol açtı diyebiliriz.

Bu yeni durum komünist partilerinin tarihte bugüne kadar oynadığı rolle uyumlu değildi. Peru Komünist Partisi liderliğinde gelişen halk savaşının yarattığı iyimserlik dışında bu duruma güçlü veya etkili bir karşılık verilemedi. Tüm dünyada devrim çizgisi gerileme gösterirken komünist partileri de önemli bir zayıflama sürecine girdiler. Bunun temel nedeninin “yeni durum” karşısında komünist çizginin üretilmemesi veya geliştirilememesi olduğunu vurgulamalıyız. Kapitalist düzen, halkları yoğun ve hatta ölçsüz derecede üretmeye zorlarken hemen aynı derecede borçlanmaya, yoksullaşmaya, elindekileri de kaybetmeye sürükledi. Devrim için mücadele etmekten uzaklaşan kitlelerin bu saldırı karşısında yapabildiği tek şey egemenlerin klikleri arasında tercihlerde bulunmaktır. Komünist partileri açısından bu alt edilmesi gereken büyük bir zayıflıktır. Halkların devrim kapasitesinin egemen sınıfların klikleri arasındaki dalaşlarda sürekli bastırılıyor olması, kendi iktidarı için halkların hiçbir deneyim yaşamıyor olmaları, bunun aksine kendileri için olduğunu sandıkları “seçimli demokrasi”lerden hep mağlup çıkmaları komünist perspektifin savunduğu sınıflar mücadelesinin deneyimlerle ilerlemesi bakımından çok geri bir durumu ifade eder. Bunun aşılması olmazsa olmazdır; halkın kendisi için, nihayetinde insanlığın kurtuluşu için -biliyoruz ki bu, aynı zamanda “insan”ın kirlettiği ve böylece öldürmekte olduğu gezegenin de kurtuluşudur- sınıf mücadelesi vermesi

ile ehven-i şer bir burjuva iktidarını tercih etmek üzere bir dalaş içinde olması temelden farklıdır. “Yeni durum”un neden olduğu veya yarattığı şeylerden biriydi bu... Bu öyle bir geriliktir ki komünist parti üyelerinin de yozlaşması, sözünü ettiğimiz dalaşın farklı biçimlerine angaje olmaları ya da bu içerikteki dalaşlara gark olduklarını fark edemeyecek derecede “çizgi”yi yitirmiş olmaları az rastlanan bir olay olmaktan çıkar...

Bunun türlü biçimlerini çevremizde görüyoruz ve maalesef şaşırıyoruz artık! Oysa kuruluşumuzun temel ilkesi halkın mücadelesini iktidar için geliştirmektir. Halkın çıkarlarını, mücadelesini, ilgisini içermeyen; halkın içinde yer almadığı hiçbir süreç komünist partisinin süreci olamaz veya olmamalıdır. Devrimden çıkarı olan kesimleri kapsayan halk iktidardan tamamen uzaklaştırılırken, burjuva demokrasisinin ilkeleri bırakalım bizimki gibi ülkelerde, gelişmiş ülkelerde bile artık uygulanamaz derecede yıpranmışken iktidar mücadelesinde halkı bilinçlendirme, eğitime sorumluluğunu bir an olsun ihmal etmek bir komünist için affedilemez bir gerilik, hatta suçtur. Parti devrimin bir aracıdır ve böyle olduğu derecede üstündür veya her şeyin üstünde tutulur. Partinin bu sorumluluğuyla anılması, değerlendirilmemesi, eleştirilmemesi, tartışılmaması; aksine yüzü kendine veya dar politik bir çevreye dönmesi, dolayısıyla böyle kabul edilip bu bakımdan olumlanması onun esas özelliğinin unutulmasına yol açar. Oportünizmin, çeşitli türden kaçkınlığın, hatta ihanetin yarattığı en büyük tahribat, daha önce defalarca vurgulandığı gibi örgütsel düzlemde neden olduğu yıkım değildir. Bunların yarattığı en büyük tahribat partinin kitlelere, sınıf mücadelesine dönük yüzünü aksi yöne çevirmeye zorlamalarıdır. Kuruluşumuzun temel ilkesi bize bu tahribata karşı nasıl bir duruş göstermemiz gerektiğini hatırlatır ve öğretir.

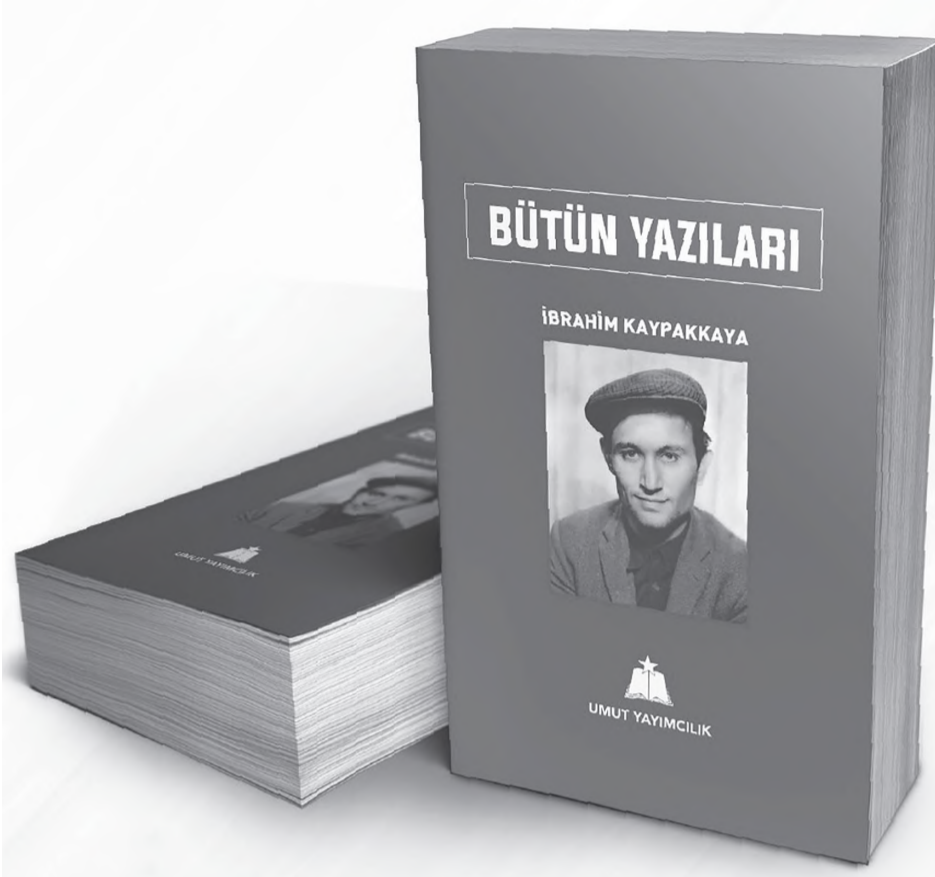
İbrahim'in, Şafak revizyonizmine

nin bu özelliğinin yalın ve gerçek biçimde halklar tarafından görüldüğü, hissedildiği ya da halkların partiyle birleştikleri ölçüde bu özelliği birebir yaşadıkları bir süreçtir. Bugün eğer ciddi bir zayıflamadan, gerilikten söz ediyorsak sözünü ettiğimiz bu özelliğin de belirsizleştiğini kabul ediyoruz demektir. Her yerde egemenler devrimci hareket hakkında türlü yalanlar söylemekte, halkları, kendi düzenleri içinde kalmak dışında bir şanslarının olmadığına inandırmak istemekte ve hatta inandırmaktalar. Bunu ya-

dır ne beklenmediktir. Aksine bunlar belli bir sınıfın çıkarlarına dayanan düzenin korunması ve sürdürülmesi için kaçınılmaz reflexlerden ibarettir. Günümüzde asıl problem devrim iddiasındaki hareketlerin bu kaçınılmaz reflexlerin karşısında halka dayanan bir devrimci hareket geliştirmekteki başarısızlıklarıdır. Bu problemin kaynağı olarak 1970'li yıl-

KOLEKTİF DOĞRULTU

karşı mücadelesinde kitlelerin devrime duyduğu inancı, güveni ve güçlü isteği özellikle kavramış olması belirleyicidir. İbrahim'in toplumsal bir devrime yönelmesi, bu anlamda devrimcileşmesi, önderlik yeteneğini günbegün geliştirmesi devrimin kitlelerin mücadelesinin bir sonucu olabileceğini kavramasıyla doğrudan ilgilidir. Onun ideolojik politik kavgalarının hepsinde belirleyici unsur olarak gerçekliğin doğruya en yakın biçimde kavranması vardır. O bu sorunu kitlelerin gerçekliği problemi olarak görüp devrimcilerin ya da devrim iddiasındakilerin bu problem karşısındaki duruşlarını veya genel durumlarını tartışır. Böylece temel aldığı şeyin daima kitlelerin hareketi olduğu da belli olur. Bu da kitlelerin mücadeledeki durumlarının anlaşılması ve bu durumlara uygun önderlik yeteneklerinin ortaya konması sorumluluğundan başka bir şey değildir.

“Proleter devrimciler bugün, hızla gelişen işçi, köylü hareketlerine yetişip yön vermekte, aralarında bağlar kurmakta, onları geliştirip olgunlaştırarak daha ileri boyutlara ulaştırmakta güçlük çekmektedirler. Bu gerçek neyi gösterir?”

Bu gerçek, gerekli proleter devrimci kadroların henüz yetişmemiş olduğunu gösterir. Gerekli militanların yetişmesi başta proleter devrimci ideolojinin geniş ölçüde yaygınlaşıp öğrenilmesine bağlıdır. Öyleyse ideolojik mücadeleye hız verelim.

Bu gerçek, henüz, mevcut proleter devrimci kadroları, en verimli şekilde mücadeleye sokmadığımızı gösterir. Bu eksikliğimizi örgütlendiğimiz ölçüde gidereceğiz. Öyleyse, örgütlenmeye hız verelim.

Bu gerçek, devrimci mücadelenin henüz başlarında olduğumuzu gösterir. Yürüyen mücadelemiz belli bir ölçüde, gerekli militanların yetişmesini ve örgütlenme düzeyinin gelişmesini de etkileyecektir. Örgütlenme ve bilinçlenme düzeyindeki her ilerlemede yine mücadeleyi olumlu yönde geliştirecektir. Öyleyse, uzun sürecek bir mücadelenin henüz başlarında olduğumuzu bilelim, ona göre hazırlanalım, yarı yolda kalmayalım, aceleciliğe düşmeyelim.” (İbrahim Kaypakkaya, *Bütün Yazılar*, 56-57)

İşçi ve köylü hareketlerine yetişmek, yön vermek, aralarında bağlar kurmak ve olgunlaşmalarını sağlayıp daha ileri boyutlara ulaştırmak için gerekli olanları İbrahim işte böyle ifade ediyor henüz komünist partisini kurmamışken, henüz komünist bilinçle kitlelerin içinde devrimi öğrenirken! Onun buradaki yaklaşımı partiyi kurma sorumluluğunu kavradığında da gördüğümüz aynı yaklaşımdır aslında. O kitlelerin iktidarı için mücadele etmektedir; dolayısıyla kitlelerin hareketleri onun için partinin çelikleşeceği, komünist bilinci gerçekleştireceği yegâne alanlardır. Bunun dışında hiçbir yer partinin gerçekten kök salmasına, çiçeklenmesine, yabancı ve zararlı otları ayıklamasına olanak vermez. Nitekim bugün

kitleler her şeye rağmen kendileri için parçalı, dağınık, politik olmaktan uzak; nihayet egemen kliklerden birine yönelen ama gene de kendi çıkarlarından hareketle eylemler gerçekleştirmektedirler. Esas olarak kaybetseler de ve genel olarak umutlarını yitirseler de kemiğe dayanan bıçağa öfke duyduklarını göstermektedirler. Bunu ifade ederken devrimin kitlelerin bilincinde güçlü olduğunu düşündüğümüz sanılmasın. Halk kitleleri uzun zamandır hiç olmadığı kadar iktidara uzaktır, iktidar için mücadele etmenin olanaksız olduğuna inanmıştır. Kuşkusuz bu değişmez bir durum değildir. Nitekim dünyanın birçok ülkesinde halkların tanık olduğumuz ayaklanmaları, sürmekte olan halk savaşları ve bunların zemini olan genel kriz koşulları bize geleceğin halkların iktidar için mücadeleleriyle biçimleneceğini göstermektedir. Bu tarihin zorunlu bir uğradığıdır, kaçınılmazdır. Kaçınılmaz olmakla birlikte bu mücadeleler önderliklere de zorunludur.

Büyük devrimci mücadelelerin bugün yaşadıklarımıza benzer süreçleri yaşadığını ama bunları aşmayı başardıklarını, başardıkları için çelikleşip kitlelerin güvenini kazandıklarını asla unutmamalıyız. Etrafımızda devrime inancını yitirmiş insanların ya da egemen sınıf kliklerinden kısmi beklentileri olup devrimci propagandaya itibar etmeyenlerin varlığı biz proleter devrimcileri rahatsız etmelidir. Çünkü bu politik bilincin geriliğini, tarihsel bilginin kitlelere taşınmadığını gösterir. Bu işimizin henüz başında durmakta olduğumuzu hatırlatır. Deneyimlerimizden öğrenmediğimizi, ilkelerimize uygun davranmadığımızı ispatlar. Kitlelerin ya da proleter bilincin dışında kalanların devrime inanması genellikle kendiliğinden gerçekleşmez. Hele günümüzde uluslararası burjuvazinin çok güçlü propaganda olanakları düşünülmürse ve ayrıca üretimin yeni biçimlerdeki örgütlenmesi de hesaba katılırsa kitlelerin kendiliğinden bir biçimde devrime inanması beklenmedik, olağandışı bir gelişme olabilir ancak. Bu nedenle komünistler uzun süreli bir mücadeleden ama aynı zamanda hep var olsa da bugün daha da olgunlaşan devrim için gerekli olanakların sabırla kavranmasından, geliştirilmesinden, bu yolla kitlelerin devrimci bilinçle eğitilmesinden söz etmektedirler. Uzatılmış Halk Sa-

vaşı bir devrim stratejisi olarak kitlelerin zorunlu uğrağı olan devrimin sabırla ama özellikle de kitlelerin bir eylemi olarak örgütlenmesidir. Bu ancak ilhamını kitlelerin tarihsel yürüyüşünden almış, bu yürüyüşün incelenip kavranması ve geliştirilmesinden başka bir içeriği olmayan Marksizm-Leninizm-Maoizmle ve bu ideolojiyle donanmış, kuruluş ilkesini halkın gücüne inanç ve halkın iktidarı için bir halk hareketi yaratmak olarak tanımladığımız bir partiyle, komünist partisiyle olanaklıdır. Uzatılmış Halk Savaşı büyük bir devrim hareketi olarak sadece kitlelerin bir eylemi olarak gerçekleşecektir.

“Böyle bir eylem, besbellidir ki bu eylemin muhtevasıyla sıkı sıkıya bağlı bir örgütü gerektirir. Bu örgüt, birinci olarak, her şeyden önce ve başlıca mesleği devrimci eylem olan kimse-lerden kurulmalıdır. Üyeler arasındaki bu ortak özellik, işçilerle aydınlar arasında ve çeşitli meslek grupları arasındaki her türlü farkı kesin olarak siler. İkinci olarak, bu örgüt, bütün şartlarda ve bütün dönemlerde mücadeleyi sürdürebilecek sağlam bir yapıya sahip olmalıdır.” (age, 98)

Burjuva demokrasinin girdiği “içinden çıkılmaz kriz” komünistlerin önüne büyük bir devrim dalgasını getirmiş bulunmaktadır. Kuruluşumuzun temel ilkesini hatırlamak ve daha önemlisi canlandırmak ertelenemez bir görevdir. Ellerimizi halkın içinde yer almadığı süreçlerden çekip tam da onların bulunduğu süreçlere sokmak ve sürekli öğrenmek; dar ilişkiler ağı içinde ahkam kesen, sözde meydan okuyan ama halka seslenme özelliği olmayan tarzdan hızla uzaklaşmak önemli bir adım olacaktır. Komünist partisi tüm kitlelerini, tüm yoldaşlarını buna, kuruluş ilkesine uygun düşünmeye, çalışmaya, davranmaya çağırılmaktadır. Bu, iktidar mücadelesine odaklanmak, koşulların kitleleri iktidar için mücadeleye zorladığı bu dönemde onların taleplerine, artan öfkelerine, devrime yöneleceği belirginleşen eğilimlerine yoğunlaşmaktır.

“Mao Zedung’un deyişiyle de ‘devrimci prensiplere, Marksizm-Leninizmin devrimci tarzına göre kurulmuş bir parti olmaksızın, işçi sınıfı ve geniş halk kitleleri emperyalizme ve uşaklarına karşı yönetilemez.’” (age, 99)

Yarı-Sömürgeliğin Kaçınılmaz Sonucu: Dış Politikadaki "U" Dönüşü Üzerine -I

Türk devlerinin iç ve dış politikada yaşadığı tıkanıklık her geçen gün derinleşiyor. Ekonomik buhran, halkın artan hoşnutsuzluğu, gitgide sertleşen klik dalaşları, hakim sınıfları içeride yönetememe krizine sürüklemiştir. Dış politikada da benzer bir şekilde tam bir iflas yaşanmaktadır. Ortadoğu'da takip edilen ihvancı-yayılmacı politika çökmüştür. "Sünni Arap" aleminin lideri olma hayali kuran AKP, bugün hemen hemen bütün Arap devletlerinin ortak "düşmanı" haline gelmiştir. Bunun yanında özellikle 2016 yılındaki girişiminin ardından uygulanmaya çalışılan emperyalistler arası denge politikası tükenme noktasına gelmiştir. Son dönemde Türk devletinin iflas etmiş dış politikasını yavaş yavaş da olsa terk ettiğine tanık oluyoruz.

Dış siyasette U dönüşü hamleleri arka arkaya gelmektedir. Bunlardan en öne çıkanı uzun süredir ilişkilerin kesik olduğu Mısır'la diplomatik ilişkilerin yeniden kurulma çabasıdır. Daha dün kadar Mısır'a her türlü hakareti eden RTE, bugün Mısır'la her hangi bir sorunlarının olmadığını ve ilişkileri onarmak istediklerini söylemektedir. Aynı şekilde ihvancı-yayılmacı politika nedeniyle uzun süredir gerilim yaşadıkları S. Arabistan ve İsrail'le de ilişkileri düzeltmek için çaba sarf etmektedir. ABD ve AB'ye yollanan sıcak mesajlar, "yönümüz-yerimiz Avrupa'dır" söylemleri de dış politikadaki bu dönüşümün bir parçasıdır. Anlaşılan o ki Biden'ın iktidara gelmesinin ardından ABD'nin yarı-sömürgelerini hizaya çekmeye yönelmesi, AKP'yi de dış politikada bu U dönüşüne mecbur bırakmaktadır. AKP bugüne kadarki söylemini yutarak yeniden ABD ve AB'ye yanaşmak zorunda kalmaktadır. Bu durumun hem iç hem dış politikada önemli değişimler yaratacağı ortadadır. Dolayısı ile bu keskin U dönüşünün nedenlerine ve yaratacağı sonuçlara daha yakından bakmak gerekir.

Dış politika en genel tabiri ile siyasal bağımsızlığa sahip olan devletlerin birbirleri ile kurdukları ilişkiler ola-

rak tanımlanabilir. Ancak dış politikada siyasal bağımsızlığın belirleyici olduğunu sanmak büyük bir yanılgı olur. Dış politikada belirleyici olan ekonomik güçtür. Zaten emperyalist kapitalist sistemde siyasal bağımsızlık da ancak ekonomik güç ile anlam kazanır. Ekonomisi zayıf başkasına

bağımlı olan bir devletin siyasal bağımsızlığı da biçimsel olmanın ötesine geçemez. Dolayısıyla bu tür devletlerin bağımsız bir dış politikaya sahip olması mümkün değildir. Bu anlamıyla yarı-sömürge devletlerle, emperyalist devletlerin dış politika yapış tarzları da politikalarını etkileyen faktörler de aynı olmaz. Zira yarı-sömürgeler biçimsel anlamda siyasal bağımsızlığa sahip olsalar da iktisadi olarak emperyalizme göbekten bağımlıdır. Yarı-sömürgelerin siyasal bağımsızlığı göstermeliktir. Dolayısıyla yarı-sömürge devletlerin bağımsız bir dış politikası da söz konusu olamaz. Bu devletler bağımlı buldukları emperyalist devletin kendilerine biçtiği role uygun bir siyaset izler. Başka bir ifadeyle, emperyalist devletler iktisadi ve siyasi güçleri kullanarak yarı-sömürgelerin dış politikasını belirlerler. Kimi zaman baskı uygulayarak, kimi zaman emperyalist çapuldan kırıntılar vererek yarı-sömürgelerine istedikleri adımları attırır. Öyle ki yarı-sömürgeler sıkça, dış siyasette kendi çıkarına olmayan hamleler bile yapmak durumunda kalırlar. Bu bir tercih değil, iktisadi bağımlılığın dayattığı bir zorunluluktur. Dolayısı ile iktisadi bağımlılık kırılmadan yarı-sömürgelerin bağımsız

bir dış politikaya sahip olması mümkün değildir. Emperyalistler arası çelişkilerin keskinleştiği emperyalist hegemonya mücadelesinin sertleştiği kimi dönemlerde, yarı-sömürgeler de dış politikada daha deniş bir manevra alanına sahip olurlar. Emperyalistler arası çelişkilere oynayarak, görelî

denge siyaseti izleyerek kendi ajandalarını hayata geçirmeye çalışırlar. Böylesi dönemlerde yarı-sömürgeler sanki bağımsız bir dış politika izliyor gibi görünür. Oysaki ancak emperyalistlerin müsaade ettiği adımları atabilirler. Dahası, "denge politikasını" sürdürmeleri emperyalistlere daha çok tavizler vermeleri nedeniyle, emperyalizme olan bağımlılıkları derinleşir. Bu tür dönemler geçicidir, konjonktürelidir. Emperyalistler arasındaki ilişkilerin "normale" dönmesi, belli bir güç dengesinin yeniden sağlanması ile yarı-sömürgeler dış politikadaki bu manevra alanlarını kaybederler. Bağımlı buldukları emperyalistin ipleri sıkılaştırması ile dış politikada U dönüşleri yapmak yeniden esas efendileri ile uyumlu bir siyaset izlemek zorunda kalırlar. O sözde "bağımsızlaşma" görüntüsü ve söylemlerinin aldatıcılığı ortaya çıkar. Bu yarı-sömürgelerinin makus talihi-dur. Yarı-sömürgelerin tarihi dış politikada yaşanan bu zorunlu U dönüşleri ile doludur.

Türk devletinin tarihine kısa bir bakışta bile, yukarıdaki teoriyi doğrulayacak şekilde, yarı-sömürgeliğin damga vurduğu politika görürüz. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı yıllarına kadar TC'nin dış politikasında Avrupalı em-

peryalistler belirleyici olmuştur. Paylaşım savaşının ardından ise esasta ABD'ye bağımlı hale gelen Türk komprador burjuvazisi dışarıda da ABD ile tam uyumlu politikaları takip etmiştir. İlişkilerde kimi dönemler sorunlar ortaya çıkmış, kimi dönemler sorunsuz olarak devam etmiştir. Bu hususta belirleyici olan ABD ve AB'nin durumu olmuştur. Bu emperyalistlerin görece gerilediği veya yarı-sömürgeleri ile ilişkilerde ipleri gevşettiği dönemlerde, Türk devleti kendi çıkarını önceleyen kimi adımlar atmaya çalışmış, bu da ilişkilerde sorunlar yaratmıştır. Sorunların ortaya çıkması, Türk devletinin bu emperyalistlere olan bağımlılığında en ufak bir değişiklik yaratmamıştır. Nitekim ABD ve AB'nin baskıyı arttırarak ipleri sıkılaştırması ile Türk devleti U dönüşleri yapmıştır.

AKP döneminde izlenen dış politika ve bu alanda yapılan U dönüşlerinde yarı-sömürgeliği net bir şekilde yansıtmıştır. AKP'nin "yerli ve milli"lik söylemlerinin halkı kandırmaya çalışmaktan öte hiçbir anlamı yoktur. Tam tersine bu dönemde neoliberal politikalara hız verilmesi sonucu ABD ve AB'ye olan iktisadi bağımlılık derinleşmiştir. Bu da ABD ve AB'nin Türk devletinin dış politikasına daha çok etki etmesine neden olmuştur. Nitekim bugün yaşananların da net bir şekilde gösterdiği üzere ABD ve AB'nin ipleri sıkılaştırdığı her dönemde AKP'nin tam itaatten başka şans kalmamaktadır.

AKP, ABD ve AB'ye tam itaat yemini ederek, bu güçlerin icazeti ile iktidara gelmişti. Özellikle iktidarının ilk döneminde ABD ve AB ile tam uyumlu bir dış politika izlemiştir. Bu dönemde AKP liderliğindeki Türk devlete BOP eşbaşkanlığı rolü biçilmiştir. BOP, Ortadoğu'yu ABD açısından dikensiz gül bahçesine çevirme projesiydi. Bu proje kapsamında öncelikle Suriye, İran, Libya gibi Rus emperyalizmine yakın duran ve neoliberal dönüşüm programını hayata geçiremeyen rejimler hedef alınıyordu. Bununla birlikte ABD bölgesinde kendi uşağı olan, ancak han-

tal ve sürekli sorun yaratan yapıları nedeniyle ABD'yi rahatsız eden kimi devletleri kendi çıkarına daha iyi hizmet edecek şekilde dönüştürmek istiyordu. Bu kapsamda AKP liderliğindeki Türk devleti diğer devletlere rol model olarak gösterildi. ABD öncelikle "yumuşak gücünü" kullanarak, ekonomik ve siyasal baskılarla bölge devletlerini dönüşüme zorladı. "Rol model" AKP bu kapsamda aktif bir rol üstlendi. ABD'nin mesajlarını Suriye, İran, Irak gibi devletlere taşıyarak bölgede adeta ABD elçisi gibi çalıştı. Ayrıca ABD BOP kapsamında AKP'ye, kendisi adına Sunni-Arap kesime liderlik yapma misyonu da biçmişti. Böylece İran'ı Türk devleti üzerinden dengeleyebileceğini hesaplamıştı. Ancak ekonomik ve siyasal baskı bölgedeki devletleri neoliberal dönüşüme zorlamaya yetmedi. Bunun üzerine ABD hedef aldığı ülkelerdeki rejimleri değiştirmek adına düğmeye bastı. ABD, tam da bu süreçte ortaya çıkan "Arap Baharı" olarak isimlendirilen halk isyanlarından faydalanmaya çalıştı. Müslüman Kardeşler örgütünün halk hareketlerini manipüle edip kendi peşine takarak hedef alınan ülkelerde (başta Suriye ve Libya'da) iktidara gelmesi amaçlandı. Türk devleti de ABD'nin kendisine biçtiği role uygun olarak Müslü-

man Kardeşleri tüm gücü ile destekledi. Libya'da Kaddafi'nin devrilerek Müslüman Kardeşler'in iktidarı gasp etmesine neden olan NATO saldırısına aktif olarak katılmıştır. Suriye'ye yönelik saldırılarda da sınırlarını açarak cihatçıların bu ülkelere sevkini sağlamış, bunlara her türlü desteği vermiştir. Türk hâkim sınıfları "Arap Baharı" sürecini ve ABD'nin kendine biçtiği misyonu bölgedeki yayılmacı emelleri açısından "tarihsel bir fırsat" olarak görmüştür. Müslüman Kardeşler örgütü üzerinden Sunni-Arap devletlerini etkisi altına alabileceğini düşünmüştür. Nitekim Mısır, Libya ve Tunus'ta Müslüman Kardeşler'in kısa sürede iktidara gelmesi AKP'nin "bölgesel liderlik" hayallerine kapılmasına yol açmıştır.

"Arap Baharı"ni takip eden dönemde ABD ekonomik olarak hızla yükselen Çin'i hegemonyasına yönelik acil ve en büyük tehdit olarak saptamıştır. Çin'in gelişimini önlemeye odaklanan ABD, Ortadoğu politikasını da buna uygun olarak değiştirmiştir. Bu dönem aynı zamanda emperyalistler arasındaki güç dengelerinin değişmeye başlaması ile karakterizedir. 2008 mali krizi ABD ve AB'yi zayıflatırken

Çin ekonomik olarak hızla gelişmeye devam etti. Askeri ve politik gücünü de tahkim eden Çin sosyal emperyalizmi, Asya-Pasifik'ten Ortadoğu'ya, Latin Amerika'dan Afrika'ya kadar dünyanın her bölgesine ekonomik olarak sızmış ve ABD ile gittikçe sertleşen bir rekabete tutuşmuştur. Rus emperyalizmi de ekonomik olarak hâlâ görece zayıf olsa da asker ve politik gücü ile D. Avrupa, Kafkaslar ve Ortadoğu'da etkisini arttırmıştı. Ortaya çıkan bu tablo ABD'yi askeri-politik ve ekonomik güçlerini doğrudan Rusya ve Çin'e karşı konumlandırma-

ya zorluyordu. ABD esas olarak da güçlerini Asya-Pasifik bölgesine yığarak Çin'i çevrelemek istiyordu. Ortadoğu'daki politika değişiminin ana nedeni de budur. BOP zaten başarısız olmuştu. Suriye'de Esad'ın devrilmemesi bu başarısızlığı tescil etmişti. Öte yandan Müslüman Kardeşler de iktidara geldiği ülkelerde ABD'nin beklediği dönüşümleri gerçekleştirememişti. Bu ülkelerde sisteme karşı halk isyanları sürüyordu. Müslüman Kardeşler'in bölgedeki etkisinin artmasından, bu örgütü kendi rejimlerine yönelik bir tehdit olarak gören S. Arabistan ve diğer körfez monarşileri de rahatsızdı. Nihayetinde ABD; Rusya ve Çin'le rekabetin keskinleştiği bir dönemde BOP'a daha fazla enerji harcamak istemedi. Bu sebeple BOP'u rafa kaldırarak Müslüman Kardeşler'e olan desteğini çekti. Bu politika değişiminin yansıması olarak da ABD Suriye'deki rejim değişikliği hedefinden kısmen vazgeçmiş, Mısır'da da Müslüman Kardeşler'e yönelik Sisi darbesinin önünü açmıştır. ABD bölgedeki uşaklarına da bu yeni politikasına uyum sağlamalarını dayatmıştır. Nitekim körfez monarşileri ve İsrail bu uyumu hemen sağlamış, zaten tehdit olarak gördükleri Müs-

lüman Kardeşler'e karşı açık bir savaş açmışlardı.

BOP eşbaşkanlığına tamamen angaje olmuş olan AKP ise ABD'nin bu politika değişimine ayak uyduramadı. Zira Türk hâkim sınıfları, BOP'un rafa kalkması ve Müslüman Kardeşler'in tasfiye edilmesi halinde bölgedeki yayılmacı emellerinin suya düşeceğinin farkındaydı. Bu sebeple AKP Müslüman Kardeşler'e olan desteğini sürdürdü. Bunun yansıması olarak da Mısır'da bu örgüte darbe yapan Sisi yönetimini tanımadı. Mısır'la diplomatik ilişkiler kesildi. Suriye'de rejim

değişikliği konusundaki ısrarının arkasında, efendisinin gücünü kendi gücü sayma aymazlığı ile emperyalistler arasındaki sertleşen rekabette faydalanma kurnazlığı vardı. AKP bölgede Müslüman Kardeşler üzerinden artan etkisinin ancak ABD'nin desteği sayesinde mümkün olduğunu göremedi. Mevcut politikada ısrar etmesi halinde zaten Çin ve Rusya ile sert bir rekabete girmiş olan ABD'nin Ortadoğu'da Türk devletini desteklemeyi sürdürmek zorunda kalacağını düşündü. Hatta bu süreçte Suriye'de Rus uçağını düşürerek ABD ve NATO'nun desteğini arkasına toplamaya çalıştı. Ne var ki bu hesaplar tutmadı. ABD, yeni politikasına uyum sağlamamakta ısrar eden Türk devletine olan desteğini çekti. Suriye'de Türk devleti yerine Kürtlerle işbirliğine yöneldi. Zaten Rusya'yı cepheden karşısına almış olan Türk devleti, ABD desteğini yitirince özel olarak Suriye'de, genel olarak da Ortadoğu'da adım atamaz hale geldi.

2016 yılındaki darbe girişimi ardından ise Türk hakim sınıfları Rusya ve Çin'le ilişkilerini düzeltip geliştirecek, emperyalistler arası görece bir denge siyaseti izlemeye yönelmiştir. Bu

yönelimin salt Türk devletine özgü olmadığını altını çizmek gerekir. Esasta ABD ve AB'ye bağımlı olan bir çok yarı-sömürge devlet git gide sertleşen emperyalistler arasındaki çelişkilerden faydalanmak adına bu süreçte görece bir denge siyaseti takip etmişlerdir. Bir yandan Rusya ve Çin'le ilişkilerini, bu emperyalistlere tavizler verme pahasına geliştirerek dış politikada ki manevra alanlarını genişletmeye çalışmışlardır. Öte yandan Rusya ve Çin'e yaklaşma şantajı ile ABD ve AB'den tavizler koparabileceklerini düşünmüşlerdir. Türk devletinin bu "denge politikasına" yönelmesinin arkasında Ortadoğu'da tekrar etkin olma amacı yatıyordu. Rusya'ya yanaşarak, ABD'nin kendisine kapattığı Suriye sahasına dönebileceğini düşünüyordu. Suriye'de rejim değişikliği artık hayal olsa da en azından ülkenin kimi bölgelerini işgal ve ilhak edebileceği hesapları yapıyordu. Öte yandan AKP, emperyalistler arasındaki çatlaklardan faydalanarak Müslüman Kardeşler'e olan desteğini, "Sunni Arap aleminin" liderliğine oynamayı sürdürdürebileceğini düşünüyordu. AKP'nin Rusya ve Çin'e yanaşmak zorunda kalmasında, darbe girişimlerinin ardından ülke içinde ulusalcı Kemalistler ve MHP

ile yaptığı ittifakta etkili olmuştu. Bu klikler Suriye'de kürtlerin kazanımlarından büyük korku duyuyor, savaşın ardından kürtlerin kalıcı bir statü kazanması ihtimalini "beka tehditi" olarak görüyordu. Dolayısı ile bu klik açısından ne pahasına olursa olsun Suriye sahasına tekrardan girilmeli ve kürtlerin kazanımları yok edilmeliydi. Suriye'ye tekrardan girilmesinin yolu ise Rusya'ya yanaşmaktan geçiyordu. Yani AKP iç politikada Ulusalçı-Kemalistlerin ve MHP'nin desteğini kazanmak içinde bu politikaya yönelmek durumundaydı. AKP'nin ihvan üzerinden yayılmacılığı önceleyen politikaları ile, Ulusalçı-Kemalistlerin Kürt düşmanlığını önceleyen politikaları ortak bir noktada buluşmuştu. Suriye'de ve Irak'ta Kürt Ulusal Hareketi'ne saldırma ve ele geçirilen bölgeleri mümkünse elde tutup, ilhak ederek toprak genişletme, Türk devletinin ana hedefi olmuştur. Bu hesaplarla, ABD ve AB ile olan bağımlılık ilişkilerini koparmadan, Rusya ve Çin'le ilişkilerini geliştirmiştir. Bunun için Rusya'dan S-400 alımı, nükleer santral ihaleleri dahil birçok taviz vermiştir.

(Devam edecek...)

Emperyalist Çekişme Karadeniz'de Alevleniyor: ABD-Rusya Gerilimi Tırmanıyor

1 991 yılında dağılmaya başlayan Rus Sosyal Emperyalizmi ile Sovyetleri oluşturan devletler bağımsızlık ilan etmiştir. Ukrayna da bunlardan biridir. Ukrayna emperyalist Rusya'nın Batılı emperyalistlerle arasında tampon rolü oynayan ülkelerden biri olmuştur. Rusya tarafından savaşı kendi topraklarının dışında absorbe etmek için ve saldırılarında birer üs olarak kullandığı alanlar Baltık'tan Karadeniz'e kadar geniş bir bölgede yer almaktadır. Yıllardır Rus emperyalizmine bağımlı ve tampon bir ülke olarak şekillenirken, ABD ve AB emperyalistlerinin politik ve ekonomik nüfuzunu bu ülkede arttırmaları, Rus emperyalizminin etkisinin kırılmasına ve AB ve ABD güdümünde hareket etmeye daha yatkın bir Ukrayna profili oluşmasına sebep olmuştur. Bu durum AB ve ABD emperyalistlerinin diğer bölgelerde sıkışan çıkar çatışmasının kilidini açmak ve Rusya'ya taviz vermeye zorlamak için sık sık savaşı kapısına taşımakla tehdit ettikleri bir alan olmaktadır.

UKRAYNA'YI KRİZE TAŞIYAN FAKTÖRLER

2013 yılı itibari ile Ukrayna'yı kontrol altında tutamayan Rusya ve hegemonyası git gide artmaya başlayan ABD ve AB'nin varlığı karşısında, kendi toprağı olarak gördüğü bu alanı; "kendi kapısını" korumak ve açık olan kuşatmaya izin vermemek adına bu bölgeye askeri anlamda yönelmeye başlamıştı. Bununla birlikte ülkenin egemen klikleri arasındaki çekişme de 2013 yılı itibari ile ayyuka çıktı. AB'ye yakınlaşma yolunda ilerleyen

ve ortaklık anlaşması imzalayan hükümete karşı Cumhurbaşkanı Rusya yanlısı bir tutum sergilemiş ve AB'nin ortaklık şartlarını reddetmişti. Ardından AB ve ABD hegemonyasından yana taraf olan kitleler cumhurbaşkanına karşı sokağa çıkmıştı. Kısa sürede etkisini arttıran protestolar Cumhurbaşkanı'nın istifasına yol açmıştı.

Bunu takip eden süreçte yönetimde yaşanan istifalar sonucu erken seçim kararı alınmış ve bu seçimlerde özellikle tarihsel olarak Don Kazaklarının ve Rus nüfusunun yoğun olduğu, Rusya ile ilişkileri daha derin olan Doğu bölgelerine usulsüz bir biçimde valiler atandığı iddiaları ortaya atılmıştı. Peşi sıra darbe girişimleri ve iç çatışmalarla sıcak bir havzaya dönen Ukrayna'da Donetsk ve Lugansk gibi oblast adı verilen eyalet ve şehirlerin bir bölümünün yönetimi yerel halk tarafından ele geçirilmeye başlanmıştı. Donetsk bölgesinde halk idari binaları ele geçirmiş ve 7 Nisan 2014'te Donetsk Halk Cumhuriyeti ilan edilmişti. Yine bu süreçte Kırım Rusya'ya bağlanmış ve yine Donbass bölgesinde Lugansk Cumhuriyeti ilan edilmiştir. Mayıs ayı itibari ile Ukrayna Ordusu saldırıya geçmiş ve yaklaşık bir yıl sonra Minsk grubunun girişimleri ile 2015 yılında ateşkes ilan etmiştir. Ateşkes ilan edilse dahi kısmi

olarak devam eden çatışmalarda ciddi bir kısmının siviller olduğu belirtilen 13 bin kişi ölmüştür. 2020 yılında ise kapsamlı bir ateşkes için Üçlü Temas Grubu içerisinde (Rusya, Ukrayna ve AGİT) mutabık kalındığı duyurulmuştu.

BALTİK'TAN KARADENİZ'E UZANAN GERİLİM HATTI

ABD ve Rusya arasında gerginleşen ilişkiler diğer ihtilafli pazar alanlarında olduğu gibi Ukrayna'da da karşılık bulmaktadır. Son dönemde gerginleşen emperyalistler arasındaki çekişme ve savaş koşulları savaş tatbikatları ile de izdüşümünü göstermektedir. Mart ayında Rusya tarafından Baltık'tan Karadeniz'e kadar geniş bölgeyi kapsayan, hava ve deniz unsurlarının da katıldığı geniş çaplı bir tatbikat yapılmış, karşılığında ise NATO tarafından "Rusya'ya karşı önleme" gerçekleştirilmiştir. Bu tatbikatlar

esnasında Rus ve NATO uçaklarının tehlikeli addedilen sınırlara kadar yakınlaştıkları görülmüş ve olası yeni krizlerin eşiğinden dönmüştür. NATO tarafından gerçekleştirilen önleme tatbikat ve harekâtlarının bir parçası olarak Türkiye, savaş gemilerini Kırım yakınlarına kadar göndermiş ve bu durum Rus ordusunun geniş çapta alarma geçmesine sebep olmuştur. Bu gergin atmosfer içerisinde Ukrayna NATO bünyesine katılmak için girişimlerde bulunmuş, Karadeniz ve Akdeniz'deki NATO misyonlarında faaliyette bulunmaya hazır olduklarını açıklamışlardır. Aynı zamanda ABD tarafından onlarca bot, silah ve askeri malzeme Ukrayna'ya hibe edilmiştir. ABD ve AB bölgede gerilimi tırmandırmak ve oyunu Rusya'nın kapağına taşımak adına Ukrayna'yı yeni bir ateşkesle yavaşlamaması ve gerilimi tırmandırması yönünde telkin etmiş ve askeri alanda donatmaya girişmiştir. 30 Ocak'tan bu yana Donbass bölgesinde çatışmalar tekrar başlamış ve şiddeti artarak devam etmiştir. NATO ve ABD Ukrayna'ya destek açıklamaları yapmış, Rusya ise bu hamlelere karşı sınıra askeri yığınak yaparak cevap vermiştir. Biden'ın geçtiğimiz süreçte Putin'e yönelik kamuoyuna açık bir şekilde kullandığı "katil" söylemi ve yakında Rusya'nın bedel ödeyeceği şeklindeki açıklamaları Ukrayna'ya gerginlik olarak dönmüştür. Ukrayna krizinin temel kışkırtıcıları olan ABD ve Rusya bu alan üzerinde sert bir çekişme yaşamaktadır.

Rusya Ukrayna'da yaşayacağı herhangi bir yenilgi veya geri çekilme

durumunda diğer birçok alanda diğer emperyalist ülkelere taviz vermek durumunda kalacağını öngörmektedir. Yani kendi deyimleri ile "Ukrayna düşerse, Rusya düşmanını Moskova önlerinde bulacaktır." Bu sebeple savaş tehditlerini arttırmakta, gözü kara bir askeri yığınağı bu bölgeye yapmakta, Karadeniz'deki donanma unsurlarını sayıca arttırmakta, sürekli olarak Ukrayna sınırına kara unsurları sevk etmekte ve bunun görüntülerini de dünyaya servis etmektedir. Bununla birlikte Ukrayna'nın olası bir çatışma durumunda Rusya ile geniş çaplı bir savaşa hazırlandığı görülmekte, Mart ayında Ukrayna Devlet Başkanı tarafından onaylanan "Kırım'ı Kurtarmak için Askeri Güvenlik Stratejisi" bu durumun sinyallerini vermektedir.

KARADENİZ'DE "ACEM KILICI" VE TÜRKİYE'NİN POZİSYONU

Bu alanda Türkiye'nin pozisyonu her ne kadar NATO ve ABD emperyalizmi tarafından kendisine biçilen rolü oynamak ve efendilerini memnun etmek olsa da krizin büyüklüğü ve olası bir savaşın yüksek yoğunluklu bir yönelime dönüşme olasılığı, Türkiye'yi cüretli adımlardan şimdilik uzak tutmaktadır. Ancak genel olarak her türlü maceraya hazır askeri ve politik konumlanıştan da geri durmamaktadır. Olası bir savaş durumunda Karadeniz'e geçiş yapacak savaş gemilerinin tek lokasyonunun boğazlar oluşu, Türkiye'yi Montrö Boğazlar Sözleşmesinin sorgulanmasına dahi götürmektedir. Aynı zamanda boğazlardan geçişin ABD ve AB'ye karşı bir pazarlık konusu yapılması durumu söz konusudur. Türkiye'nin Ukrayna ile askeri ticari ilişkilerini Ukrayna'dan füze motoru vs. alarak; karşılığında ise İHA, firkateyn, hücum botu satarak derinleştirdiği görülmektedir. Aynı zamanda Türkiye'nin Kırım konusunda da NATO ile uyumlu bir biçimde Rusya'ya karşı tavır aldığı bilinmektedir. Bunun yanında sıcak çatışma ihtimalinin son derece yüksek olduğu bu günlerde ilk olarak Putin ve Erdoğan arasında bir telefon görüşmesi gerçekleşmiştir. Putin Erdoğan'a Montrö sözleşmesinin gereklerini yerine getirmesini yani herhangi bir savaş durumunda Karadeniz'e geçecek savaş gemilerinin sorumluluğunun Erdoğan'a ait görüleceğini belirtmiştir. Aynı günlerde Ukrayna Devlet Başkanı Zelenski'nin de Türkiye ve Katar'ı ziyaret etmesi, bu görüşmelerde Ukrayna'ya iletilen destek ifadeleri, Karadeniz'deki savaş çığırtağını beslemektedir. Karadeniz'de yaşanacak böylesi şiddetli bir çatışmanın ise büyümeye son derece

elverişli olduğu, geniş bir bölgeyi etkileyeceği de görülmektedir. Tatbikatların Baltık ve Karadeniz'e uzanan geniş bir çizgide yer alıyor oluşu, bu bölgelerde (Ukrayna, Moldova, Almanya, Polonya, Türkiye vs. ülkelerin sınırlarında) yaşanacak büyük çaplı gerilimlerin domino etkisi yaratabileceğini göstermektedir. Bu duruma en büyük işaretlerden biri de NATO'nun 2019 yılında ilan ettiği "Baltık Planıdır." NATO'nun son dönemde yoğunlaşan Karadeniz tatbikatları da Rusya tarafından açık tehdit olarak görülmektedir.

Yapılan hazırlıklar, söylemler ve yoğun diplomasi trafiği gerginliği boyutlandıran niteliktedir. Tarafların savaşı göze alıp almayacağı ya da çatışmaların ne düzeyde ve şiddette olacağı esas gündem durumundadır. Gelişmeler sükûneti değil savaşı tırmandırmaktadır. Rusya'nın, NATO'nun kuşatmasına izin vermeyeceği açıktır. Ancak ortada Ukrayna egemenliğinin açık ihlali ve sürdürülmesi zor dengeler de söz konusudur. Bu gelişmenin sadece Doğu Avrupa ile sınırlı olmayacağı, Kafkaslar ve Ortadoğu'da yeni hamlelerle ve gelişmelerle bütünlüğü içerecek bir hâl alması kaçınılmazdır. Zira sorun emperyalistler arası gerginliğin, çatışmaların tırmanması ve boyutlanmasıdır. ABD'nin Rusya'nın alanını daraltarak, bir çok cephe gerginliği tırmandırarak dikkatini dağıtmaya çalışacağı görülmektedir.

Emperyalist pazar çekişmesi dünyanın birçok alanını kana bulamakta, durmaksızın yarattığı savaş ve katliamlarla dünya halklarının en büyük tehdidi olmayı sürdürmektedir. Emperyalizm var oldukça bu savaş ve çekişmelerin hiçbir zaman tükenmeyeceği, aksine doğası gereği savaş ve katliamlarla yürüyen bir sistem olarak dev bir pazar olarak gördüğü dünyayı kana bulamaya devam edecektir. İçinden geçtiğimiz bu süreçte, emperyalistler doymak bilmez iştahları ile bu kez de Ukrayna'yı kana bulama isteği ile bu bölgeye akın etmektedirler. Yüksek yoğunluklu ve ölçekli bir savaşa evrilme ihtimalini de barındıran bu gerilim, geniş bir coğrafyayı yok oluşla tehdit etmektedir. Emperyalizmin saldırgan politikalarına karşı koyuş, bölge halklarının geleceğini kurtarmasının tek seçeneği olmaktadır.

Devrimin Alçakgönüllü, Fedakâr ve Bilgili Kadroları Olalım!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Örgüt bilimine, politikanın belirlenmesinden sonra, politikayı en yüksek irade ve çabayla pratiğe uygulayacak olan kadroların rolü ve misyonu tayin edicidir. Sınıf savaşımında kadrolar, yani sınıf bilinçli proleterler, kitlelerin eseri olan devrimi kitlelere benimseten, kabul ettiren, onlara gerçeği yakınlaştıran bilinç taşıyıcılarıdır. Egemen sömürücü sınıfların baskı ve saldırıları altında, ideolojik-politik-psikolojik kuşatma içinde serseme uğratılmış, her türlü feodal-gerici önyargı ve alışkanlıklarla karanlığa gömülmüş bir toplumda ışık, bilinç, kılavuz olanlar, sınıf bilinçli proleterlerdir.

Sınıf bilinçli proleterler, devrimi ve özgürlüğü herkesten daha fazla, herkesten daha güçlü isteyerek rolünü oynayabilir. Böyle bir rol sıra dışı özellikler gerektirir. Sıradan bir bilinç, sıradan bir duruş böylesi zorlu rolü oynamada yeterli olmayacaktır. Bundandır ki, süregelen ve sistematik hale gelmiş bir inceleme araştırma ve yoğunluklu bir devrimci pratik faaliyet gerektirir.

Kadro ve militanlarımızın davranış tarzları, günlük politik yaşamları, insanlar arası ilişkileri, olaylar karşısındaki tutum ve tavırları, tepkileri farklı olmalıdır. Halkın onlarla kurduğu her temas ve ilişkide kendini bulması, propaganda ettiğimiz geleceğin insan modelini görmesi önemlidir. Halk, özgürlük bağımsızlık ve devrim isteminin bütün özelliklerini öncülerinde bulmak ister. Bundan dolayı onlara "olağanüstü", "kaya gibi" vb. tanımlar yükler, büyük beklentiler içine girer.

Halk, öncülerinde mertliği, cesareti, kararlılığı ve devrimci adalet ilkelelerini uygulamasını bekler. Özgürlüğe ait ne kadar yüce düşünce, duygu ve davranış varsa öncülerden bekler. Haksızlığa, zulme ve sömürüye karşı mücadele bilincini bekler. Cesaret ve kahramanlık bekler. Halkın öncülerinden çok fazla şey bekleme sinin anlaşılır nedeni vardır bu neden onun baskı ve sömürü altında suskunluğa gömülmesinden kaynaklıdır. Yoksul halkın içinde bulunduğu yaşam koşullarının yarattığı yıkım, bu koşullara eklenen faşist baskılar halkı bir arayışa itmektedir. Bu arayış henüz doğru adresiyle buluşmuş durumda değildir. Ve henüz bizim temas ettiğimiz bu yoksul halkın çok sınırlı bir kısmıdır. Bu temasın arttırılması kadar, kurulan ilişkinin güçlendirilmesi de esas hedefimiz olmalıdır. Bu ilişkilerin sistemleştirilip güçlendirilmesinin bir yolu da tüm diğer şeyler kadar halkla alçak gönüllü, proletaryanın kültür ve özelliklerini yansıtan bir ilişkinin kurulmasıdır.

Öğretirken öğrenen, öğrenirken öğreten olmalıdır. Öğretmen sadece öğreten değil, öğrencilerle diyalog içinde kendisi de öğrenendir. Öğrenciler ise öğrenirken öğreten olmalıdır. Bu öğrenme ve öğretme metodu sınıf bilinçli proleterler ile kitleler arasında yaşanan diyalog için de geçerlidir. Devrimciler sadece öğretmenlik yapamazlar öğretmenlik yaparken aynı zamanda öğrenci olmayı başarırlarsa, gerçek anlamda öğretmen olmayı başarır olurlar.

Kitleleri ikna etme yetenek ve bilinci-

nin temelinde sevgi ve alçakgönüllülük yatar. Alçakgönüllülük ve kitleleri sevmeye edimi olmadan onlarla diyalog yaratılmaz. Örgütlenme, kitleleri ikna etmeye başarılır. İkna etme eylemi ise güçlü ve doğru bir diyalogla yaratılır. Diyalog için kitleleri sevmek şarttır, bu olmadan ikna eylemi gerçekleşemez, ikna eylemi gerçekleşmeden de örgütlenme eylemi başarılmaz. Bunun için sınıf bilinci gerekir. Bunun için sevgi ve alçakgönüllü tutum gerekir. Kibir ve tepeden bakma, hor görme, beğenmeme tutum ve davranışların altında burjuva ideolojisi saklıdır. Kim ki kitlelere ve yoldaşlarına kibirli ve tepeden bakıyorsa o burjuva ideolojisinin etkisi altındadır demektir. Bu gerçek, açık ve net anlaşılmalıdır.

Hakim sınıflar yönettiği toplumu yabancılaştırarak, bölüp parçalayıp, korkutarak, onları aptallaştırarak, kitlelerin kendilerine olan güvenlerini sarsarak, onların "yönetme, iş yapma" düşünce ve duygularını baskı altına alarak onların beceriksizliklerinden sürekli bir şekilde bahsederek, "yönetilmeye muhtaç, birer zavallı olduklarını" empoze etmeye çalışarak, yönetim saltanatını sürdürebilir. Hâkim sınıfların tarih boyunca vazgeçmeden sürdürdükleri politika bu olmuştur. Toplumsal anlamda bütün devrimci dinamikler, canlı militan özellikler yok edilmeye, baskı altına alınarak, sindirilmeye çalışılır. Kendine güvensiz, yoldan çıkarılmış, bilinci ve yüreği karartılmış binler, yüz binler yaratılır.

Kitleleri ikna etme eyleminde güven önemlidir. Söz ve eylemin uyumunda güven olmaz. Söylenenden farklı davranmak, söylenenin zıddı bir şey yapmak güven yaratmaz. Devrimden bahsederken, özel mülkiyete ait her düşünce ve davranışı örgütlemek, insanları aşağılamak, onları hor görmek, güven yaratmaz. Devrimden bahsedip hiçbir şey yapmamak, demokrasiyi kendine; suskunluğu karşındakine hak olarak görerek, güven yaratılmaz.

Doğru ve bilinçli bir diyalog yoluyla kitlelerle ve yoldaşlarıyla bağ kurup onları ikna edemeyenler onları "emir ve talimatlarla", "tüzük ve hukukla", "üst" olarak boyun eğdirerek edilgen

kılar. Bu yöntem aslında burjuvazinin ve tüm ezenlerin yöntemidir. Bu yöntem devrimci ve ilerici olamaz. Doğru ve bilinçli bir diyalog yoluyla karşındakini ikna edemeyen, zor zahmetli inandırma ve eğitime yolunu sabırla seçemeyen her tutum ve davranış, her hareket ve eylem biçimi ezenlerin yönetimi olarak kalır.

Alçak gönüllülükten uzak olanlar halka ulaşamaz, halkla diyalog kuramaz. Ve halkı örgütleyemez. Bir yandan

çıkarmak amaçlı derin bir inceleme ve araştırma çalışması yürütmelidir. Kitleleri örgütlenme, onları ikna etme yeteneği yüksek, eğitilmiş, çıkar gözetmeyen, enerjik kişilerden oluşan bir yapı yaratmak, faaliyetlerini yetiştirmek bugün temel bir sorundur.

Devrim hedefine ulaşmak için direnç ve dayanıklılık ve geniş manevra esnekliği ile bütünleşmek, çıkabilecek engelleri aşmak, sınıf savaşımının sorunlarına yanıt olmak, ancak yüksek

settirmektedir. Bu yakıcı gereksinimin karşılanması, sınıf savaşımının gelişim yasalarının bilinciyle donanmış, kitlelerle kurulan güçlü politik bağlarla onların destek ve sevgisini kazanmış, devrimci savaş yasalarının bilincini savaş alışkanlıklarıyla donatmış bir yapı oluşturmak vazgeçilmez görevdir.

Her faaliyet alanında canlı, diri ve militan bir avuç insandan oluşan yürüyüşle, kitleler adım adım örgütlenme-

hakim sınıfların kitlelerin bilincini yabancılaştırma hamleleri sürerken diğer yandan saflarda yaşanan bilinç kırılması devam ederken, bunun yansıması olarak kitlelere güvensizlik ve onlara karşı alçakgönüllü davranmamama tutum ve davranışları görülür. Bugün yaşanan süreç tam da böyledir. Kitlelere güvenmemek, yoldaşlarına güvenmemek, proleter özden kopmanın, burjuvaziye yakınlaşmanın tavrıdır. Halkı sevmek özgürlüğü, bağımsızlığı ve devrimi istemektir. Bu bir bilinç sorunudur.

Her usta örgütleyici ve faaliyetçi kitleleri parti ve kitle etkinlikleriyle nasıl ikna edebileceğini düşünmelidir. Her pratik kitle faaliyeti, kitle eylemleri sonucunda somut politik dersler

düzeyde bir sınıf bilincini gerektirir.

Sınıf savaşımının bilgi ve tecrübesi, yetenek ve becerisiyle donanmak, kitleleri örgütlemek, sınıf düşmanlarını yok etmek için olmazsa olmaz gereksinimlerdir. Sınıf bilinci aynı zamanda kitleleri ikna etme, inandırma ve örgütlenme kılavuzudur. Bu kılavuz partiyi ve kitlelerin içinde partiyi yetkinleştirip geliştirmek için önemli ihtiyaçtır. Kitleleri ve partiyi örgütlemek, kurtuluş hedefini yakınlaştırmaktır. Bugün uzak olan bu hedefin her alanda yürütülecek yoğun ve sistematik devrimci çalışmayla kısaltılacağı bilinci kazanılacak zaferin güvencesidir.

Kitlelerin devrim ihtiyacı dünden daha fazla yakıcı halde kendini his-

ye başlanır, devrimci savaş adım adım hız kazanır. Yoğunlaşılması gereken temel konu, kitleleri ve partiyi silahlı mücadelenin yasalarıyla devrimin kendi ateşi içinde birleştiren bilimi her tarafa yaymaktır. Kitleleri inandırma ve örgütlenme yeteneği güçlü, düşmanı yok etme ustalığını savaş alışkanlıklarıyla birleştiren, cesaretli ve zeki savaşçılar yetiştirmek, ertelememez görevdir.

"Dünyada ateş ve barutla yok edilmesi gereken çok şey kalmışsa" bizim için "atılğan ama sakın kafa ile yoğun ama düzenli bir çalışma"yla sürecin öznesi olma bilincini kuşanarak, kitleleri ve partiyi savaş içinde örgütlenme yürüyüşüne hız katmaya devam edelim.

İlkeli Bir Yaşam, Görkemli Bir Direniş, Onurlu Bir Ölüm Diyen

'Nergiz ve Çiğdem'ler;

Baharda Ölüme Değil Yaşama Merhaba Derler

Nisan adı tarihimize direnişle nakşedilmiş bir bahar ayıdır. Seyit Külekçi'den Doğan Altun'a, Halil Çakıroğlu'ndan Munzur Keskin'e, Mercan Şehitleri'nden Nergiz Gülmez ve Süheyla Dağdeviren'e, en son Nergiz ve Çiğdemlere... Ve hepsinin ortak paydası 24 Nisan'da bir tohumun yeşermesine... Gelecek bir panteon kurduğunda Nisan ayı kendi anlamıyla yerini alacak burada. Doğanın, yeşilin her türüne büründüğü Nisan aynı zamanda özgür gelecek mücadelesinin kızıl ayı olacak bu panteonda.

Bir kez daha Nisan. Bir direniş destanı daha. Dört taburluk bir güç, onlarca son model teknolojik silah, binlerce asker. Kobrası, heronu, uçakları... Karşısında teknik donanımı zayıf ama yürekleri tam donanımlı iki yiğit Partizan.

Sabahın saat 5'i. Bir patlamayla uyandıığımızda, uçak seslerine karışan heron sesi bir operasyonun belirtisiydi. Uçaklar yaklaşık yarım saat boyunca yüklerini boşaltıp gittiğinde heron hala doluşuyordu. 2 saat sonra kobra ve skorsky sesleri geldiğinde artık operasyon başlamıştı. Her yanda patlayan silahlar, bombalar. Gün boyu düşmanın bağırsıkları, telsizlerin hızlı hızlı çalışması.

Gün boyu ne olduğunu tam olarak anlayamayacağımız bir noktada operasyonun tamamlanmasını bekliyorduk. Bilinmezliğin getirmiş olduğu çaresizlikle operasyona dair yorumlar yaparken saat on civarı bir düşman askerinin "buradalar komutanım" haykırışı ve silah sesleri. Bir şey yapamamanın çaresizliğiyle silah seslerini yorumlamaya çalışıyorduk. Arada kleş sesleri geliyordu. Ama çatışmanın hangi noktada olduğunu bir türlü

netleştiremedik.

Akşam saat dokuz haberleri kulağımız TRT radyosunda. Operasyon tamamlanmış ve düşman tüm gücünü alandan çekmişti. Radyoda spikerin her zamanki zafer havasıyla olan konuşması: "Tunceli'nin Aliboğaz Vadisi'ne yapılan operasyonda üç kadın terörist etkisiz hale getirildi." O an hangi kelimelerin yaşadığımız duyuya tercüman olacağını bilemedik. Sadece birbirimize baktık. Konuşmanın anlamı olmuyor ya bazen... Zaten siz

Uğruna düştüğünüz kavganın zaferine değin. Ama acıyor işte. Yara derin. Yine de ilacı oluyorsun. Operasyona dair her bilgi netleşmesinde senin ve Çiğdem'in düşmana baş eğmez tavrınız, ilkeli direnişiniz ve ölümü onurluca göğüslemeniz en büyük ilaç oluyor. Yanı başınızda korkunun, teslimiyetin pratiği yaşam bulurken tıpkı sizden öncekiler gibi son merminize kadar ayakta kalmaktan daha güçlü bir ilaç yok ki yaralarımıza merhem olsun.

Düşman sizin ölüm haberlerinizin na-

lan hikaye geleceğe taşınmalı ya... Siz geleceğe büyük bir köprü oldunuz. En coşkun suların geçit vermediği engelleri sizden sonrakiler aşsın diye. İşte şimdi biz o köprünün üzerinde engelleri aşmaya çalışıyoruz. Bir yanda düşmanın saldırıları diğer yanda bir dönemin "en keskin parti militanlarının (!)" partiye saldırıları... Sen her ikisine de amansızca karşı durdun. Ne düşmanın saldırıları gözünü korkuttu ne de partiye yönelik saldırılar kafanı bulandırdı. Tüm benliğimle ikisinin de karşısında durdun. Bazı anlar

anlatılacak olanı anlatmış, direnişinizle cevabı vermiştiniz ama yoldaş acısı ağır oluyor işte. Şimdi ne yapmalı. Bir notunda bir soruna dair şöyle yazmıştın: "Şimdi ne yapmalıyım oturup ağlamalı mı ama hayır ben elimden gelen her şeyi yapacağım." Bir iradenin, en çıkmaz anda bile bir yol bulmanın ifadesiydi bu tavrın. Şimdi bizde ne yapacağız. Oturup ağlayacak mıyız...? Evet buna hakkımız var. Çünkü yoldaşlığın gerilla alanındaki paylaşımı insanı tek bir vücut yapıyor. Ve her kayıp öyle bir can yakıyor ki! Bir amacı olmayanların kaldıramayacağı... Ben yine de erteledim ağlamayı.

rasını attı ya bol keseden. Yanıldığı hiçbir zaman anlayamayacak! Ama ölüme değil yaşama merhaba dediğinin anlamını bilenler sizi yaşatmaya devam ediyorlar. Düşmanın bilmediği bir şey var. Nergiz çiçeği Nisan ayında güneşe "merhaba" diyor. Aliboğazı'nda düşman operasyon yaptığında bulunduğunuz noktanın çevresinde onlarca nergiz kökleri toprakta, doğaya o mis kokusunu salmıştı bile. Sende direnişinle halka ve yoldaşlarına merhaba demiştin aslında Nisan ayında.

Yazmak bazen o kadar zor geliyor ki. Ne demeli, nasıl anlatmalı... Kelimeler birbirine kenetleniyor ama. Anlatı-

vardır, tıkanmayı aşmak için gemileri yakmak gerekir. Sen de kısa bir süre yaşadığın sıkıntılı bir sürecin içerisinde karşıladın partiye yönelik "sağ tasfiyeci" saldırıları. "Arınmak önce bireyin kendisiyle hesaplaşmasıdır" diyerek hem kendinle hem de tasfiyeci anlayışla bir mücadeleye tutuştun. Ve gemileri yakmasını bildin. Yaşarken gösterdiğin tavır gibi direnişinle de bir cevap vermiş oldun parti düşmanlarına.

Şimdi tarihi biraz geriye alıyorum. Gerillaya ilk geldiğin zamanlara. O ışıltılı gözlerinle çevrene odaklanmış,

gerilla yaşamını anlamaya çalışıyordun. Çok uzun denemeyecek örgütlü mücadele yaşamın seni bir kadının yaşamış olduğu çelişkilerin keskinliğiyle partiye sıkı sıkıya bağlamış ve kısa zamanda TMLGB saflarında önderleştirmişti. Şimdi yeni ve zorlu bir alanda yaşam senin için adeta yenden başlar gibiydi. Hep hayalini kurduğun gerilla üniformasını üzerine ilk giyindiğin günü anlattığında “bir rüyadayım gibi geldi” demiştin. Eylem yoldaş diyordu; “her yeni gerilla ilk başlarda zorlanır. Burası başka bir yaşam gibidir. İlk zamanlar zorlanır, sürekli aşağıdaki yoldaşlarını, ailesini, yaşanmışlıklarını gece uykularının rüyalarında görür...” her yeni gerilla gibi sende bu rüyaları çokça gördün ama gerçek olan ilk gerilla adımlarını bir rüyadaymışçasına da yaşadın. O rüyanın en güzel anlarını yaşadın gerillada ve en zor olan yoldaş acısını da... 12 yoldaşımızı şehit verdiğimiz Kasım operasyonunda seninle aynı mevzideyken, sağımızı solumuzu uçaklar bombalarken, kendine zerre kadar kaygı duymadan aklının yoldaşlarında, özellikle uçak vuruşlarının sonrasında oluşan toz bulutunun altında kalan noktadaki yoldaşlarının telaşına kapılmış ve bir şey yapamamanın çaresizliğine isyan edişini gördüm. Sessiz ama içten...

Gerillada en çok aldığın eleştiri, kolay diyalog kurmamandı. Sense bir seferinde “insan bazen konuşmadan da anlaşılacak istiyor” demiştin bana. Evet bazen insan konuşmadan da anlaşılacak ister ama senin ki “bazen”i aştığı için hak vermemiştim sana. Şimdi artık seninle konuşamıyoruz ama anlaşıldığını bil yoldaş.

O Nisan ayında düşmanla girdiğin çatışmada kullandığın kleşin sesleri bize kadar ulaşıyordu. Bu ses hala kulaklarımda çınlıyor. Bu ses senin ölümsüzlük haykırışıydı.

Sessiz, sakın ama öğrenmeye hep açık olan yanınla, en çok istediğin şey, içinde bulunduğun savaş koşullarına uygun bir gerilla olabilmektir. Bazen sorarak, bazen sadece izleyerek, ama hep gelişme isteğiyle yürümeye çalıştığın gerilla yolculuğunda en büyük özlemin düşmana darbe vurulan bir eylemde yer almaktı. 2015 yılında aldığımız askeri eğitimleri düşman üzerinde yaşama geçirme fırsatı bulduğunda 2017 bahar ayıydı. Düşman Bozan Yaylalarının çıplak sırtlarına konumlanmış ve av peşindeydi. Ha-

ber gelir gelmez toparlanıp Bozan’a çıktık. Her yoldaş 12’lerin intikam ateşiyle harlanmışken, düşmanı nasıl darbeleyeceğimizin planlarını yapmaya başlamıştık bile. Ama hayat her an istediğin gibi yürümüyor ya. Düşman daha öğle saati olmadan tepeyi boşaltmaya başladığında, gözünde yaşlar vardı. Seninle konuşurken, “çaresizlik değil yoldaş, 12’lerin sorulacak bir hesabı var. Onu yerine getirememiş olmaktan” diye tanımlamıştın. Çok değil bir hafta sonra aynı tepede yoldaşlar düşmanda mayın patlatmış ve üç düşman askerini saf dışı bırakmışlardı. Sanki sen de bu eylemin içindeymişçesine büyük bir sevinç yaşamıştın ama “yok ya bende şans yok yoldaş. Biz daha bir saat izleyemeden düşman tepeden indi. Yoldaşlar mayın patlatıyor düşman inmiyor” diyerek sitemini de gizlememiştin.

En sıkıntılı anlarında bir kutup yıldızın vardı. Partiyi böyle tanımlıyor ve hep ona sarılıyordun. Gün geldi partiye saldıran “keskin partililer” seni tesadüfen bir karşılaşma esnasında ikna ederek yanlarına çekmeye çalışmışlardı ama sen ve Çiğdem yoldaş gereken cevabı vermiş, gerilla alanının partili duruşunu göstererek heveslerini kursaklarında bırakmıştınız parti kaçkınlarının. Karşılaşma anını anlatırken bile o kadar öfkeli ve tepkiliydin ki... Bir de tartışma esnasında aramızdaki politik-ideolojik farklılığa dair emareleri anlatırken, “bunlardan bir şey olmaz yoldaş. Bunların savaş gibi bir derdi yok” gerçeğini sürekli dillendiriyordun.

2015 yazında Nazımiye faaliyetinde kitle faaliyeti için gittiğiniz köyde nöbet tutarken köpek saldırmış ve merdivenlerden düşerek ciddi bir yaralanma durumunun olmuştu. Neredeyse ölümün eşliğinden dönmüştün. “Yani ölümün çeşidi yok ama. Gerillada böyle bir nedenden dolayı ölmek çok komik” demiş ve korkunu da ifade etmiştin. Düşman tarafından kuşatıldığınızda ne duygularla yüklüydünüz bilmiyorum ama bildiğim bir şey var ki, hiç tereddüt etmeden düşmana darbe vurarak “işinizi yaptığınızdır.”

Şimdi kalan görevleriniz bizim omuzlarımızda. Siz rahat uyuyun yoldaşlar. Özleminiz bir dağ gibi, anılarınız tap-taze, düşleriniz gerçeğe doğru yol almaya devam ediyor.

Bir Yoldaşın

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

MERCAN VADİSİ ŞEHİTLERİ

25 Nisan 2000 tarihinde Dersim-Ovacık Mercan Vadisi’nde Halk Ordusu gerillaları ile TC güçleri arasında çıkan çatışmada pusuya düşen ve son mermilerine kadar savaşarak şehit düşen Yusuf Ayata, Fehiman Bozgurt, Umut İl, Zeynel Erdoğan, Fikret Vural, Hasan Akyol, Mustafa Toptaş birer direniş abidesi olarak tarih sayfalarında yerlerini aldılar.

Yusuf Ayata: 1972 Dersim doğumlu Yusuf Ayata, çocuk yaşlardan beri Proletarya Partisi’ni tanıyan ve 1988 yılında örgütlenen bir yoldaştır. Bu dönemde de gerilla bölgelerinde faaliyet sürdürmüş, bir çatışmada aldığı yaradan dolayı bir süre tedavi görmüş, ayrıca Beka Kampı’nda da eğitim almıştır. 1992 yılında Dersim’e giden gerilla birliği içinde yer almış ve Parti Aday Üyesi iken çıkan çatışmada şehitler kervanına katılmıştır.

Hasan Akyol: 1978 doğumlu olan yoldaş, Proletarya Partisi’ni tanıyarak büyüdü. İstanbul’da kaldığı dönemde TMLGB saflarında örgütlendi. 1996 yılında GB’nin çağrısı doğrultusunda gerillaya katıldı. Karadeniz Bölgesi’nde birçok çatışmaya katıldı ve olumlu bir pratik sergiledi. Şehit düştüğünde Proletarya Partisi Aday Üyesi’ydi.

Fehiman Bozgurt: 1974 doğumlu olan Fehiman Bozgurt, Proletarya Partisi’nin düşünceleri ile Mersin’de lisede okurken tanıştı. 1993 yılında Şehir Askeri Komitesi’nde örgütlendi. Bir süre Özgür Gelecek Gazetesi’nin yazı işleri müdürlüğünü yaptı. Ardından Karadeniz dağlarına çıktı. Şehit düştüğünde Dersim Bölge Komutanlığı üyesiydi.

Umut İl: 1975 yılında Dersim’de doğan Umut İl, Eskişehir’de okurken Proletarya Partisi’nin düşünceleri ile tanıştı. Sorumlusu Eyüp Gülen’in gerillaya katılması onun gelişiminin önemli dönüm noktalarından biri

olmuştur. Gerillaya katıldığında gerilla birliğinin doktorudur artık o. Ese yurdunda yoldaşlarını kurtarmak için düşman çemberinde kalanların arasında o da vardır.

Zeynel Erdoğan: 1972 yılında Sivas’ta dünyaya gelen Erdoğan, 1997 yılında TMLGB saflarında örgütlendi. Çeşitli bombalama eylemlerinin ardından 1999 yılında gerillaya katıldı. Birçok çatışmada rol aldı ve kitlelerle ilişki yönünde örnek bir tavır sergiledi.

Fikret Vural: 1971 yılında doğan Fikret Vural, üniversite yıllarında Proletarya Partisi’nin düşünceleri ile tanıştı. Kısa sürede örgütlendi ve önemli görevler aldı. Yapılan gerillaya katılım çağrısına ilk yanıt verenlerden biri olan Fikret Vural, hatalar karşısındaki duruş anlamında da örnek bir pratik sergiledi.

Mustafa Toptaş: 1996 yılında Proletarya Partisi’nde örgütlenen Toptaş, bir eylemde yakalanarak kısa bir süre hapishanede kaldı. Bu süreçten sonra ise soluğu Karadeniz dağlarında aldı.

TOKAT-SERKİZ ŞEHİTLERİ

21 Nisan 1999’da Tokat Serkiz’de bir ihbarcı halk düşmanının verdiği bilgiler doğrultusunda köy halkına sezdirmeden gizlice köyün belirlenmiş birkaç evine düşmanın yerleşmesiyle atılan hücre -pususu sonucu çıkan çatışmada halk ordusu gerillaları Erol Özel ve Özgür Güler şehit düştü.

Erol Özel: 1968 yılında Çorum Mecitözü’ne bağlı Dağsaray Köyü’nde Alevi kökenli yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Özel, çocuk yaşlarda ailesi ile birlikte İstanbul Gülsuyu Mahallesi’ne taşındı. Partizanların etkin olduğu bir bölgede büyüyen Özel, daha çocuk yaşta 1980 yılında mahallede düzenlenen kitle eylemlerinin içinde yer aldı. Örgütlü faaliyetine gençlik saflarında 1989’da başladı. Amasya

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Meslek Yüksek Okulu Elektrik-Elektronik Bölümü'nde okuduğu dönemde GB faaliyeti yürüttü. 91'de Karadeniz Bölgesi'ne çıkartılan ilk gerilla birliklerinde yer alan Özel; Ordu, Giresun kırsalına gerilla çıkarma hazırlıkları yapılırken gözaltına alındı ve tutuklandı. 1992 yılında ihbarcı işbirlikçi Necati Şanlı'nın Ordu'da cezalandırılması eyleminden dolayı idam cezasıyla yargılanırken Nevşehir Zindanı'ndan 1993 yılında firar ederek Karadeniz'deki gerilla birliklerine katıldı.

Özgür Güler: 1975 yılında Dersim/Hozat'a bağlı Lolan köyünde doğan Özgür Güler, Partizanlarla örgütsel ilişkiye Amasya Meslek Yüksek Okulu Turizm ve Otelcilik Bölümü'nde okuduğu dönemde geçer. 1996 Haziran'ında Halk Ordusu'nun "sürekliliği sağlanmış gerilla savaşını yaratma" çağrısına ilk yanıt olanların arasında yer alarak Karadeniz'deki gerilla birliklerine katılır. Dive yaylasındaki düşman pususuna hedef olan gerilla biriminin komutanıdır. Ve bu pusuda yaralanmasına rağmen gerilla birimini pusu alanından çıkarmaya çalışmıştır. Sonbahar ve kış ayları boyunca çok sayıda düşman pususunu, saldırısını gerilla birliklerinin öncüsü olarak göğüslemiştir.

KEMAH ŞEHİTLERİ

15 Nisan 1995 günü akşam saatlerinde Erzincan Kemah'a bağlı Timiği (Yagça) Köyü civarında hareket halinde olan Halk Savaşçıları ile TC ordusu arasında yaşanan çatışmada Halil Çakıroğlu, Süheyla Dağdeviren ve Munzur Keskin şehit düştü.

"Devrim tarlasının bir tohumu olabilmek insanlık aleminin tarihsel ilerleyişinde kendi eliyle yarattığı çirkefliklerin içinden sıyrılıp güneşe gömülebilmek; her türlü kişisel

menfaatin yeminli düşmanı olup, davaya bağlılık temelinde silah elde sonsuzluğa yönelmek; insan bilincinin vardığı en yüksek düzey olan Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin ışığında ölümün kucağına koşmak... İşte her proleter devrimcinin sonsuzluğa yürüyüşünde geride bırakmak istedikleri." (Halil Çakıroğlu)

Halil Çakıroğlu: 1968 Elbistan doğumlu olan Halil Çakıroğlu, KÖK üyesi ve 1 Nolu Gerilla Bölgesi Yönetici Organı Sekreterliği görevini üstlenmiş bir kadroydu. 3 Ekim 1990 tarihinde Ümraniye TEKEL deposundaki kamulaştırma eylemi esnasında polisle girdiği çatışmada yaralı olarak yakalandı. İşkencehanelerde ser verip sır vermeme ilkesini yaşattı. Şubat 1993'te Bayrampaşa Hapishanesi'nden firar etti ve zaman kaybetmeden faaliyetine kaldığı yerden devam etti. 1. OPK'da siyasi komiser olarak görev aldı. Düşman karşısındaki baş eğmezliğin, Partizan direnişinin, tereddütsüz ve sınırsız bağlılığın bir temsilcisi idi. 15 Nisan 1995 tarihinde Erzincan Kemah'ta TC güçleri ile çıkan çatışmada Munzur Keskin ve Süheyla Dağdeviren ile birlikte şehit düştü. Son sözleri "Partiyi geliştirin, Güçlendirin. Size güveniyorum... Tüm yoldaşlara selam... Yaşasın TKP/ML, yaşasın TİKKO!" oldu.

Süheyla Dağdeviren: Yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olarak 1965 yılında Dersim'de doğdu. Ankara Hemşirelik Okulu'nu bitirdi. Çeşitli hastanelerde görevini yaptı. TMLGB içinde faaliyet yürüttü. 1990 yılında gerillaya katıldı. Proletarya Partisi üyesi ve birlik doktoru olarak 5 yıl gerilla saflarında faaliyet yürüttü.

Munzur Keskin: 1969 Dersim doğumlu olan Munzur Keskin, şehit düştüğünde Proletarya Partisi aday üyesi ve 1 Nolu Gerilla Bölgesi Komutanlığı üyesiydi. Alçak gönüllü, fedakar ve

hızla gelişen yapısıyla tüm yoldaşlarının gönlünde taht kurmuştu. Şehit düşerken de aynı fedakarlığı gösteriyordu; çatışmada yaralanan bazı yoldaşlarını ateş hattından çıkartırken şehit düştü.

Metin Karataş: 1962'de Ovacık'ta doğdu. Propaganda için gittiği Hozat'ın Sövgü Köyü'nde düşman pususuna düştü. Çemberi yararak yaralı bir şekilde kurtuldu ancak kan kaybı sonucu 20 Nisan 1980'de ölümsüzleşti.

Ömer Naci Güven: Liseli gençliğin aktif bir militanı olan Ömer Naci Güven lisede anti-faşist mücadelenin öne çıkan isimlerindendi. Bahçelievler Lisesi'nde devrimci çalışma yürüttüğü dönemde okuldaki faşistlerin çetelerinin kurduğu pusu sonucu 21 Nisan 1977 tarihinde şehit düştü.

İsmail Hanoğlu: Tokatlı olan İsmail Hanoğlu, yoksul bir köylü çocuğuydu. İsmail Hanoğlu bir süre PDA (Aydınlık) saflarında ortaöğrenim gençliğinin örgütlenmesi içinde yer aldı. 1975 yılında Partizanlarla ilişki kuran Hanoğlu iyi bir propagandist, ajitatördü. Fabrika ve inşaat işçileri ile yoksul emekçi semtlerinde yoğun ilişkileri vardı. Aynı zamanda iyi bir örgütçüydü. İstanbul Gültepe'de Şerif Nedim adında bir faşist hakkında parti organı ölüm kararı çıkarır. Eylem bir askeri komiteye verilir. Komite bu görevi yerine getirmeyince Hanoğlu "Parti kararı ve görevi geciktirilmez" diyerek tepki göstermiş ve kararı uygulamaya gitmiştir. Faşistlerin arasına dalarak "Şerif" diye yüksek sesle seslenip Şerif'in arkasını dönüp bakması ile alınının ortasından yere serer. Faşistlerle çıkan çatışmada 20 Nisan 1978'de şehit düşer.

GIZORİ ŞEHİTLERİ

21 Nisan 1987 tarihinde Dersim-Ho-

zat Gizori Köyü'nde Halk Ordusu gerillaları ile TC güçleri arasında çıkan çatışmada gerillalardan Ali Mete, Fecire Yıldırım ve milis Müslüm Yıldırım şehit düştü.

Ali Mete: 1957 yılında Erzincan Tercan Kürt Kaçağı Köyü'nde dünyaya geldi. 1975 yılında Partizanlarla tanıştı.

Fecire Yıldırım: Dersim Hozat Zankirek (Karaçavuş) köyünde 1962 yılında dünyaya geldi. Eylem kod adlı Yıldırım 1985 yılında gerillaya katıldı.

Müslüm Yıldırım: 1964 yılında Gizori köyünde dünyaya gelen Müslüm Yıldırım, milislik görevini sürdürüyordu. Yaralı Partizanların infaz edilmesine karşı çıktığı için orada bulunan yüzbaşı tarafından kurşuna dizilerek katledildi.

Nurettin Gül: 1941 yılında Dersim Mazgirt'e bağlı Kızılcık köyünde doğan Nurettin Gül, Çukobirlik'te işçi olarak çalışıyordu. İşçi ve semt alanındaki çalışmalarda aktif olarak yer aldı. Adana Narlıca'da 26 Nisan 1980'de sosyal faşistlerin kurduğu pusuda şehit düştü.

Hasret Tanrıverdi (Çiğdem): 1993 Erzincan doğumlu olan Hasret Tanrıverdi (Çiğdem) yoldaş, henüz 14 yaşındayken Erzincan'da TKP/ML düşünceleri ile tanışmış, üniversite okumak için gittiği Ankara'da ise TMLGB saflarında örgütlenmiştir. 2011 Temmuz'unda Halk Ordusu saflarına katılan Hasret yoldaş, kısa sürede kendisini askeri olarak da geliştirerek, komutanlaşmıştır. 23 Nisan 2018 tarihinde Hasret Tanrıverdi (Çiğdem) ve Gül Kaya (Nergiz); Dersim Aliboğazı'na 4 taburluk bir güçle operasyon başlatan düşman güçleri ile girdikleri çatışmada ölümsüzleştiler.

Gül Kaya (Nergiz): 1993 Antep'in Nizip ilçesine bağlı Köşeler köyü doğumlu olan Gül Kaya(Nergiz) yoldaş 2007 yılında, Ankara'da gençlik faaliyeti ile aktif mücadele yaşamına adım atmış, kısa zamanda demokratik mücadelenin çeperlerini aşarak ilerleme göstermiş ve Komsomol içinde örgütlenmiştir. Yoldaş Komsomolda üstlendiği görevi devrederek, 2014 yılında gerillanın Nergiz'i olmuştur.

Ermeni Soykırımı'nda Milat: 24 Nisan 1915

Fransız Devrimi sonrasında yaşanan ulusalcı dalga, Osmanlı egemenliği altındaki topraklarda da yansımaları bulmuştur. Bunun Türk ulusu cephesinden pratik adımını atan ise İttihat Terakki Fırkası (İTF) olmuştur. İTF, savaşlarda aldığı yenilgilerden, ulusal ayaklanmalardan ve sürekli toprak kaybederek küçülen, diğer yandan emperyalizmin yarı-sömürgesi durumuna gelmiş, güçsüz ve önemli düzeyde çürümüş bir devlet mekanizmasına sahip olan Osmanlı'da iktidarı ele alarak, yeni bir sürecin öncülüğüne soyunmuştur.

Bu “yeni süreç”, bir yanıla Osmanlı devlet mekanizmasının revize edilmesiyken, diğer yandan toplumsal bir yeniden yapılandırmanın sağlanmasıydı. Bu “yeni süreç” damgasını vuran ise “tek dil, tek millet, tek devlet” anlayışına dayanan “Türkleştirme” politikasıdır. Burada “Türkleştirme”den kasıt, sadece bugünkü Türkiye coğrafyasında yaşayanları asimilasyona tabi tutmak, sürgün, katliam, soykırım ve yöntemlerle nüfus oranını azaltmak değildir. Bunlarla birlikte ve bunların da arkasında yatan neden, devletle iktidara egemen olan Türk burjuva-feodal egemen sınıflarının, hakimiyet alanlarında pazara, bir başka deyişle ekonomik sisteme hakim olma amacıdır. Yani mesele coğrafya ile birlikte iktisadi da “Türkleştirme”tir ve bu birincisi esas olandır.

Devlet, sınırları içerisindeki azınlık ulus ve milliyetler sadece nüfus açısından önemli bir oranı oluşturuyor, aynı zamanda ve esas olarak ekonomiye de hâkim durumda bulunuyorlardı. Bu iki olgu zaten önemli oranda güçsüzleşmiş ve çürümüş olan Osmanlı Devleti'nin varlığı açısından ciddi bir tehdit oluşturuyordu. Bu durumun bilicinde olan İTF ise var olanı tersine çevirme yolunu tutmuş ve bunun için hiçbir yöntemi yok saymamıştır.

MİLLİ İKTİSAT MI İKTİSADIN TÜRKLEŞTİRİLMESİ Mİ?

İTF'in iktidara gelişinde esas destek Alman emperyalizminden gelmiştir. Bir başka deyişle Osmanlı pazarına hâkim olmak isteyen Alman emperyalizmi, bunu İTF aracılığıyla yapmak istemiştir. Aynı süreçte ülke pazarına hâkim olan güçler ise İngiliz ve Fransız emperyalistleridir ki bu hakimiyet gayrimüslim uluslar üzerinden sağlanıyordu. Özetle Anadolu'da yaşananlar doğrudan emperyalistler arası da-

laşın sonucudur.

İTF'in iktidarı ele almasıyla birlikte önüne koyduğu temel politikalarından biri, “milli iktisat” politikasıdır. “Milli iktisat”tan kasıt emperyalizmle olan ilişkileri yarı-sömürge statüden kurtarmak, bağımsız bir ekonomik gelişim yaratmak değildir. Amaç, ekonomik hayata egemen olan gayrimüslimlerin tasfiye edilmesi, bunun

yerine Türk burjuvazisinin ve dolayısıyla Alman emperyalizminin hâkim hale getirilmesi, iktisadın Türkleştirilmesiydi. Ülkenin yarı-sömürge yapısı ise olduğu gibi korunacak, değişim, emperyalistler arası bir “el değiştirme”den ibaret olacaktı. Alman emperyalizmi bu amaçla İTF'i ve onun Türkçü-İslamcı anlayışını destekledi. “Milli İktisat Politikası”nın sonucunda İngiliz-Fransız emperyalizmine bağlı Rum-Ermeni komprador burjuvazisinin yerini, Alman emperyalizmine bağlı, Türk komprador burjuvazisi aldı. Bunun ülkemiz topraklarına yansımaları ise azınlık ulus ve milliyetlere karşı katliamlar, sürgünler, baskı ve inkâr olacaktır. Sürekli güçsüzleşen Osmanlı gerçekliği, İTF öncülüğündeki Türk egemen sınıflarını bugünkü Türkiye sınırları içerisinde etnik ve dini bir arındırmaya götürmüştür. Bu aynı zamanda ulus-devletin inşası sürecidir. Bu süreçten etkilenen sadece ulus olma niteliğine sahip büyük topluluklar değil aynı zamanda küçük topluluklar da olmuştur. 1908'den itibaren gayrimüslimlerin “bünyeden atılması” ve ikinci olarak Müslüman olup da Türk olmayan nüfusun asimile edilerek “Türkleştirilmesi” amaç-

edinilmiştir. Elbette ki esas hedef ekonomi üzerinde egemenliğe sahip olan gayrimüslimlerdir. Ermeni, Rum, Kürt, Boşnak, Laz, Çerkes vb. uluslar ve milliyetler “Türkleştirme” politikasından nasiplerini almış, soykırıma, katliamlara uğramış, yerlerinden sürülmüş, her türlü baskıya maruz kalmışlardır. Kuşkusuz bunun en kanlı sonucu Ermenilere uygulanan soykırımla ortaya çıkmıştır.

maya çalışmakta ve hatta bunun da ötesinde soykırıma uğrayanların Ermeniler değil, Türkler olduğunu söyleyecek kadar da düşkünleşmektedirler. Oysa tarihsel gerçekler meseleyi olduğu gibi açık eder niteliktedir.

Osmanlı Devleti henüz Alman emperyalizminin tarafında savaşa girmeden önce, 1914 Ekim'inde, Ermenilere yönelik silahsızlandırma çalışmalarını başlatmışlardı. Şubat 1915'den itibaren ordudaki Ermeni askerler silahsızlandırılıp toplu katliamlarla veya ağır çalışma koşulları altında imha edilir. Ki bu askere almalarında esas amaç ileride ortaya çıkabilecek bir direnişin önünü almaktır. 24-25 Nisan'dan itibaren ise İstanbul'da Ermenilerin ileri gelenleri tutuklanır. Birçok ilde bu 19 Nisan'da başlamıştır. Tutuklamalar bir ay boyunca sürer ve bazı yerlerde idamlar gerçekleşir. Burada da amaç olası bir direnişin ortaya çıkmasını engelle-

lemektir.

“Tehcir” için resmi karar 27 Mayıs 1915'te alınmış olmakla birlikte, sürgün işlemi çok daha öncesinden, Mart ayından itibaren başlatılır. Bu süreçte Ermenilerin mal alım-satımı yasaklanır. Oluşturulan kabilelerin yanlarına ihtiyaç malzemeleri almalarına izin verilmez. Ermenilere yapılacak her türlü yardım, idam da dahil ağır cezalara çarptırılır. Genel olarak Ermeni halkı erkek nüfustan arındırılmış olmasına rağmen bunun yapılmadığı yerlerde erkekler daha sürgünün başında kadın ve çocuklardan ayrılmış ve katledilmişlerdir.

Mayıs-Temmuz aylarında doğu illerinde tamamlanan “tehcir” daha sonrasında batı Anadolu ve Trakya'da uygulanmaya konmuştur. Bu durum “Ermeni Tehciri”nin savaş gerekçesiyle yapılmadığının, soykırım politikasının tüm Anadolu'da uygulanmadığının bir başka göstergesidir. Sonuç olarak yüz binlerce Ermeni bilinçli bir şekilde katledilmiş, Türk hakim sınıfları 20. yüzyılın ilk soykırımının altına imzalarını atmışlardır.

SORUNUN “KÖKTEN ÇÖZÜMÜ”; ERMENİ SOYKIRIMI!

Ermenilere yönelik ilk kapsamlı saldırıların II. Abdulhamid zamanında başladığını söylemek doğru olacaktır. Gerek Osmanlı egemenliği altında yaşayan Ermenilerin reform istekleri, gerekse Avrupalı (İngiliz-Fransız) emperyalistlerin Osmanlı Devleti'ne bunun üzerinden yaptığı baskılar, Osmanlı sarayını “sorunun kökten çözümüne” itmiştir. Abdülhamid tarafından kurulan ve Kürt aşiretlerinden oluşan Hamidiye Alayları da doğrudan bu amaca hizmet etmiştir. Elbette burada sorun salt Ermenilerin ulusal uyanışının bastırılması değildir. Bununla birlikte bir diğer amaç Osmanlı egemenliğine başkaldıran Kürt ulusunun bağımsızlık mücadelesinin sekteye uğratılmasıdır.

Bugün “Ermeni Tehciri” adı altında gerçekleşen soykırımı inkâr eden TC devletinin resmi tezine göre, “Tehcir”in amacı, savaş sırasında ayaklanarak, Osmanlı Devleti'ni güç durumda bırakan Ermenilerin sürgün edilip bu sorunun bertaraf edilmesiydi. Yani egemen sınıflar “tehcir”i bir nevi “cephe gerisi temizliği” olarak yansı-

SALGININ • KRİZİN KÖLESİ OLMAYACAĞIZ!

İSYANIMIZLA

1 MAYIS'TA

ALANLARA!

★
PARTIZAN